

JURĂMÂNT DE GLORIE

CARTEA 5 DIN INELUL VRĂJITORULUI

MORGAN RICE

Inelul Vrăjitorului

Morgan Rice

Jurământ De Glorie

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Jurământ De Glorie / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Inelul Vrajitorului)

În JURĂMÂNT DE GLORIE (Cartea 5 din Inelul vrăjitorului), Thor pornește cu prietenii săi din Legiune într-o călătorie epică prin vasta sălbăticie a Imperiului pentru a încerca să găsească străvechea Sabie a Destinului și a salva Inelul. Prietenii lui Thor devin mai profunde, odată cu călătoria în locuri noi, cu lupta cu monștri neașteptați și lupta cot la cot în bătălii de neimaginat. Ei întâlnesc țărâmură exotice, creaturi și popoarele dincolo de orice și-ar fi putut imagina vreodată, fiecare pas al călătoriei lor plin de pericole tot mai mari. Vor trebui să apeleze la toate abilitățile lor dacă vor să supraviețuiască, urmând traseul hoților, tot mai adânc în Imperiu. Această misiune îi va aduce tocmai până în inima Lumii Subpământene, unul dintre cele șapte țărâmură ale iadului, unde domnesc strigoii și câmpurile sunt căptușite cu oase. Cum Thor trebuie să-și cheme puterile, mai mult decât oricând, el se luptă să înțeleagă natura a cine este. Înapoi în Inel, Gwendolyn trebuie să conducă jumătate din Curtea Regelui la fortăreața apuseană a Silesiei, un oraș antic cocoțat pe marginea Canionului, care a stat în picioare timp de o mie de ani. Fortificațiile Silesiei i-au permis să supraviețuiască fiecărui atac de-a lungul fiecărui secol - dar nu s-a confruntat niciodată cu un atac din partea unui lider ca Andronicus, cu o armată de un milion de oameni. Gwendolyn învață ce înseamnă să fie regină pe când preia un rol de conducere, cu Srog, Kolk, Brom, Steffen, Kendrick și Godfrey alături de ea, pregătindu-se să apere orașul de războiul gigantic care va veni. Între timp, Gareth coboară mai adânc în nebunie, încercând să se apere o lovitură de stat care l-ar fi asasinat la Curtea Regelui, în timp ce Erec luptă pentru viața lui pentru a o salva pe dragostea lui, Alistair, și orașul Ducei de Savaria deoarece scutul doborât permite creaturilor sălbatice să-l invadeze. Și Godfrey, complăcându-se în băutură, va trebui să decidă dacă este gata să se lepede de trecutul său și să devină omul care familia lui se așteaptă ca el să fie. În timp ce ei toți luptă pentru viața lor și cum lucrurile par că nu ar putea fi mai rele, povestea se încheie cu două răsturnări de situație șocante. Oare Gwendolyn va supraviețui atacului? Oare Thor va supraviețui Imperiului? Va fi găsită Sabia Destinului? Cu construcția de lumi și caracterizarea sofisticate, JURĂMÂNT DE GLORIE este

o poveste epica despre prieteni și iubiți, despre rivali și pețitori, despre cavaleri și dragoni, despre intrigi și mașinațiuni politice, despre a deveni adult, despre inimi frânte, despre înșelăciune, ambiție și trădare. Este o poveste despre onoare și curaj, despre soartă și destin, despre vrăjitorie. Este o fantezie care ne aduce într-o lume pe care nu o vom uita niciodată, și care va atrage toate vârstele și sexele. Sunt 75.000 de cuvinte.

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

CAPITOLUL UNU	11
CAPITOLUL DOI	14
CAPITOLUL TREI	17
CAPITOLUL PATRU	21
CAPITOLUL CINCI	27
CAPITOLUL ȘASE	31
CAPITOLUL ȘAPTE	38
Конец ознакомительного фрагмента.	40

JURĂMÂNT DE GLORIE

(CARTEA 5 DIN INELUL VRĂJITORULUI)

MORGAN RICE

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este #1 la bestselleruri și autoarea bestsellerurilor MEMORIILE UNUI VAMPIR, o serie pentru tineret cuprinzând unsprezece cărți (și mai urmează); #1 bestseller cu seria TRILOGIA SUPRAVIEȚUIRII, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și mai urmează); și #1 bestseller cu seria epică și fantastică INELUL VRĂJITORULUI, care cuprinde treisprezece cărți (și mai urmează).

Cărțile lui Morgan Rice sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traduceri ale acestora sunt acum disponibile în limbile germană, franceză, italiană, spaniolă, portugheză, japoneză, chineză, suedeză, olandeză, turcă, maghiară, cehă și slovacă (și mai multe limbi disponibile în viitor).

Morgan dorește să vă cunoască părerile, așa că sunteți invitați să accesați www.morganricebooks.com pentru a vă înscrie în lista de contacte e-mail, pentru a primi o carte gratuită, cadouri, pentru a descărca gratuit aplicația, pentru a afla ultimele noutăți, în exclusivitate, pentru a vă conecta prin Facebook și Twitter și pentru a păstra legătura!

Laude selecte pentru Morgan Rice

"INELUL VRĂJITORULUI" are toate ingredientele pentru a deveni un succes imediat: INTRIGI, contra-INTRIGI, mister, cavaleri curajoși și relații înfloritoare, pline de inimi zdrobite, decepție și trădare. Vă va delecta ore în șir și va satisface toate vârstele. Recomandat pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor de ficțiune."

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

"[O] fantezie epică distractivă."

—Kirkus Reviews

"Aici e începutul a ceva remarcabil."

--San Francisco Book Review

"Plin de acțiune .... Scrisul lui Rice este solid și premiza tentantă. "

--Publishers Weekly

"O fantezie plină de spirit ....Doar începutul a ceea ce promite a fi o serie epică pentru tineret."

--Midwest Book Review

Cărți de Morgan Rice

INELUL VRĂJITORULUI

CALEA EROILOR (Cartea 1)

MARȘUL REGILOR (Cartea 2)

SOARTA DRAGONILOR (Cartea 3)

STRIGĂT DE ONOARE (Cartea 4)

JURĂMÂNT DE GLORIE (Cartea 5)

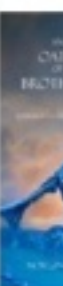
ACTE DE BRAVURĂ (Cartea 6)

[Descarcă acum cărțile lui Morgan Rice pe Play!](#)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

[Ascultați](#) seria INELUL VRĂJITORULUI în format de carte audio!

Acum disponibilă pe:

[Amazon](#)

[Audible](#)

[iTunes](#)

Copyright © 2013 Morgan Rice

Toate drepturile rezervate. Cu excepția cazurilor permise de Legea Drepturilor de Autor din 1976, din SUA, nicio parte din această publicație nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace sau stocată într-un sistem de baze de date sau de recuperare, fără acordul prealabil al autorului.

Acest e-book este licențiat numai pentru uzul dumneavoastră personal. Acest e-book nu poate fi revândut sau cedat altor persoane. Dacă v-ați dori să împărtășiți acest e-book cu o altă persoană, vă rugăm să achiziționați câte un exemplar suplimentar pentru fiecare destinatar. Dacă citiți acest e-book și nu l-ați cumpărat, sau nu a fost achiziționat numai pentru uzul dumneavoastră, atunci vă rugăm să îl returnați și să achiziționați o copie proprie. Vă mulțumim că respectați munca dificilă a acestui autor.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, afacerile, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produsul imaginației autorului, fie sunt utilizate ficțional. Orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, este o simplă coincidență.

CUPRINS

[CAPITOLUL UNU](#)

[CAPITOLUL DOI](#)

[CAPITOLUL TREI](#)

[CAPITOLUL PATRU](#)

[CAPITOLUL CINCI](#)

[CAPITOLUL ȘASE](#)

[CAPITOLUL ȘAPTE](#)

[CAPITOLUL OPT](#)

[CAPITOLUL NOUĂ](#)

[CAPITOLUL ZECE](#)

[CAPITOLUL UNSPREZECE](#)

[CAPITOLUL DOISPREZECE](#)

[CAPITOLUL TREISPREZECE](#)

[CAPITOLUL PAISPREZECE](#)

[CAPITOLUL CINCISPREZECE](#)

[CAPITOLUL ȘAISPREZECE](#)

[CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE](#)

[CAPITOLUL OPTSPREZECE](#)

[CAPITOLUL NOUĂSPREZECE](#)

[CAPITOLUL DOUĂZECI](#)

[CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU](#)

[CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI](#)

[CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI](#)

[CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU](#)

[CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI](#)

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

“Viața o ține prețioasă fiecare om; ci, omul iubit de toți ține onoarea mult mai prețioasă ca viața.”

-William Shakespeare Troilus și Cresida

CAPITOLUL UNU

Andronicus călărea cu mândrie spre centrul capitalei regale a clanului McCloud, flancat de sute dintre generali săi și târându-și după el cea mai apreciată posesiune: Regele McCloud. Dezbrăcat de armura lui, pe jumătate gol, cu trupul lui păros și gras tremurând, regele McCloud era legat fedeleș și prins de partea din spate a șei lui Andronicus cu o frânghie lungă care-i lega încheieturile mâinilor.

Cum Andronicus călărea încet, savurându-și triumful, îl târa pe McCloud pe străzi, peste murdărie și pietriș, ridicând un nor de praf. Oamenii lui McCloud se adunau și căscau gura. Îl putea auzi pe McCloud strigând după ajutor, zvârcolindu-se de durere pe când era purtat pe străzile propriului oraș. Andronicus radia. Chipurile oamenilor lui McCloud se strângeau de frică. Iată-l pe fostul lor rege, acum ultimul dintre sclavi. Era una dintre cele mai frumoase zile din memoria lui Andronicus.

Andronicus fusese surprins de cât de ușor fusese să cucerească orașul lui McCloud. Părea că oamenii lui McCloud erau demoralizați chiar înainte ca atacul să înceapă. Oamenii lui Andronicus îi învinseseră ca fulgerul, miile sale de soldați repezindu-se și copleșindu-i pe cei câțiva soldați care au îndrăznit să se apere și ocupând orașul cât ai clipi din ochi. Trebuie să-și fi dat seama că nu avea rost să reziste. Toți și-au depus armele presupunând că, dacă se predau, Andronicus îi va lua captivi.

Dar ei nu-l cunoșteau pe marele Andronicus. El disprețuia capitularea. Nu lua captivi, și faptul că ei își depuseseră armele doar făcea lucrurile mai ușoare pentru el.

Străzile orașului lui McCloud șiroiau de sânge cum oamenii lui Andronicus au măturat fiecare alee, fiecare stradă, măcelărind fiecare bărbat pe care l-au putut gasi. Femeile și copiii i-a luat ca sclavi, așa cum a făcut întotdeauna. Casele le-au jefuit, una câte una.

Cum Andronicus călărea acum încet pe străzi, supraveghindu-și triumful, a văzut cadavre pretutindeni, mormane de prăzi, casele distruse. Se întoarse și clătină din cap spre unul dintre generali săi și, imediat, generalul a ridicat o torță mare, a făcut semn oamenilor săi, și sute dintre ei s-au răspândit în tot orașul, dând foc acoperișurilor de paie. Flăcările s-au ridicat peste tot în jurul lor, încercând să ajungă la cer, și Andronicus putea deja începe să simtă căldura de aici.

"NU!" a urlat McCloud, zbatându-se pe pământ în spatele lui.

Andronicus a rânjit mai larg și a mărit pasul, îndreptându-se spre o piatră deosebit de mare; s-a auzit un trosnet satisfăcător, și a știut că trupul lui McCloud a trecut peste ea.

Andronicus simțea o mare satisfacție văzând acest oraș arzând. La fel cum făcuse în fiecare oraș cucerit din imperiul său, mai întâi avea să radă orașul de pe fața pământului, apoi avea să-l construiască din nou, cu proprii oameni, proprii generali, propriul său Imperiu. Era felul lui de a face lucrurile. Nu vroia nicio urmă a vechiului. El construia o lume nouă. Lumea lui Andronicus.

Inelu, Inelul sacru care le scăpase tuturor strămoșilor săi era acum teritoriul lui. Abia de-i venea să creadă. A inspirat adânc, minunându-se cât de mareț era. În curând, va traversa Ținuturile Înalte și va cuceri și cealaltă jumătate a Inelului. Atunci nu va mai fi niciun loc rămas pe planetă unde să nu fi călcat piciorul lui.

Andronicus a călărit până la statuia falnică a lui McCloud, în piața orașului, și s-a oprit în fața ei. Stătea acolo ca un altar, înălțându-se cincizeci de pași, făcută din marmură. Arăta o versiune a lui McCloud pe care Andronicus nu o recunoștea - un McCloud tânăr, în formă, musculos, mânuind mândru o sabie. Arăta un ego de maniac. Pentru asta, Andronicus l-a admirat. O parte din el a vrut să ia statuia înapoi acasă, s-o instaleze în palatul său ca trofeu.

Dar o altă parte din el era prea dezgustată de ea. Fără să se gândească, a coborât mâna, și-a scos praștia — de trei ori mai mare decât a oricărui om, suficient de mare pentru a ține o piatră de dimensiunea unui bolovan mai mic — s-a întins înapoi și a aruncat cu toată puterea.

Bolovanul a zburat prin aer și a lovit capul statuii. Capul de marmură al lui McCloud s-a sfărâmat în bucăți, explodând de pe corp. Apoi Andronicus a urlat, și-a ridicat împlăciul de două mâini, s-a repezit și a lovit cu toată puterea.

A zdrobit torsul statuii și marmura a căzut de pe soclu, prăbușindu-se la pământ, sfărâmându-se cu un zgomet puternic. Andronicus și-a întors calul și s-a asigurat, înaintând, că trupul lui McCloud era sfâșiat de așchii.

„Vei plăti pentru asta!”, a strigat slab McCloud, în agonie.

Andronicus a râs. Întâlnise mulți oameni de-a lungul vieții, dar acesta ar putea fi până la urmă cel mai jalnic dintre toți.

„Chiar o să plătesc?” a strigat Andronicus.

McCloud asta era prea greu de cap; încă nu aprecia măreția marelui Andronicus. Trebuia să fie învățat, odată pentru totdeauna.

Andronicus a studiat orașul, și privirea i-a căzut pe ceea ce cu siguranță era castelul McCloud. A dat pînteni calului și a pornit în galop, cu oamenii lui urmându-l, târându-l pe McCloud de-a curmezișul curții prăfuite.

Andronicus a călărit peste zecile de trepte de marmură, corpul lui McCloud bufnind în spatele lui, strigând și gemând cu fiecare pas, apoi a continuat să călărească, trecând chiar prin intrarea de marmură. Oamenii lui Andronicus erau deja de gardă la uși, având la picioare corpurile însângerate ale foștilor soldați McCloud. Andronicus a zîmbit cu satisfacție să vadă că, deja, fiecare colț al orașului era al lui.

A continuat să înainteze pe ușile mari ale castelului, în interiorul unui coridor cu tavane înalte, arcuite, toate din marmură. S-a minunat de excesele acestui rege McCloud. În mod clar nu a cruțat nicio cheltuială în a se răsfăța.

Acum venise și ziua lui. Andronicus a continuat să călărească împreună cu oamenii săi pe coridoare largi, copitele cailor creând ecouri din pereti, spre ceea ce fusese în mod clar Sala tronului McCloud. A năvălit prin ușile de stejar și s-a dus chiar în centrul camerei, la un tron obscen, lucrat din aur, așezat în centrul camerei.

Andronicus a descălecat, a urcat lent treptele de aur și s-a așezat în el.

A răsuflat profund cum s-a întors și și-a studiat oamenii, zecile lui de generali stând călare, așteptându-i porunca. S-a uitat la McCloud, însângerat, legat în continuare de calul lui, gemând. A studiat această sală, a examinat pereții, steagurile, armurile, armele. S-a uitat la lucrătura tronului și a admirat-o. S-a gândit dacă să-l topească sau să-l ia înapoi pentru el. Poate că-l va da unuia dintre generalii săi mai puțin importanți.

Desigur, acest tron nu era nimic față de propriul tron al lui Andronic, cel mai mare tron din toate regatele, unul pe care douăzeci de muncitori avuseseră nevoie de patruzeci de ani ca să-l termine. Construcția lui începuse în timpul vieții tatălui său și se terminase în ziua în care Andronicus își ucisese propriul tată. Fusese o sincronizare perfectă.

Andronicus a privit în jos la McCloud, acest omuleț patetic, și s-a întrebat care era cel mai bun mod să-l facă să sufere. I-a examinat forma și mărimea craniului și a decis că ar dori să-l micșoreze și să-l poarte atârnat de colierul său, împreună cu celelalte cranii micșorate din jurul gâtului său. Totuși Andronicus și-a dat seama că, înainte de a-l ucide, va avea nevoie de ceva timp ca să-i subțieze fața, pomeții, ca să arate mai bine la gâtul lui. Nu vroia o față găsană și rotundă care să-i strice estetica colierului. Îl va lăsa o vreme să trăiască și, între timp, îl va tortura. Și-a zîmbit singur. Da, era un plan foarte bun.

„Adu-l la mine,” i-a comandat Andronicus unuia dintre generalii săi, în mârâitul său străvechi, adânc.

Generalul a sărit jos fără un moment de ezitare, s-a grăbit la McCloud, a tăiat frânghia și a târât corpul însângerat pe podea, pătând-o cu roșu. L-a trântit la picioarele lui Andronicus.

„Nu poți să scapi cu asta!” mormăi slab McCloud.

Andronicus clătină din cap; acest om nu învața niciodată.

„Aici stau, așezat pe tronul tau,” a spus Andronicus. „Și acolo ești tu, întins la picioarele mele. Aș zice că pot să scap cu orice am chef. Și că făcut-o am deja.”

McCloud zăcea acolo, gemând și zbătându-se.

„Primul meu ordin,” a spus Andronicus, „va fi ca tu să acorzi respectul cuvenit noului tău rege și stăpân. Vino la mine acum, și ai onoarea de a fi primul care să îngenuncheze înaintea mea în noul meu regat, primul care să-mi sărute mâna și să mi se adreseze ca regele a ceea ce a fost odată partea McCloud a Inelului”.

McCloud s-a uitat în sus, s-a ridicat în patru labe și a zâmbit disprețuitor spre Andronicus

„Niciodată!” a spus el, și s-a întors și a scuipat pe podea.

Andronicus se lăsa pe spate și râse. Se bucura de asta din toată inima. Nu mai întâlnise un om așa de încăpățânat de ceva vreme.

Andronicus s-a întors și a dat din cap iar unul dintre oamenii lui l-a apucat pe McCloud din spate, în timp ce altul a venit în față și i-a ținut capul nemișcat. Un al treilea a înaintat cu o un brici lung. Cum se apropia, McCloud a cedat de frică.

„Ce faci?” a întrebat el panicat, cu vocea ascutită.

Omul a dus mâna în jos și i-a ras rapid lui McCloud jumătate din barbă. McCloud a privit cu uimire, în mod clar nedumerit că omul nu l-a rănit.

Andronicus din cap și un alt bărbat pășit înainte cu un vătrai lung ce avea în vârf sculptată în fier stema regatului lui Andronicus — un leu cu o pasăre în gură. Radia portocaliu, încins în foc, iar ceilalți l-au imobilizat pe McCloud, în timp ce bărbatul a coborât vătraiul spre obrazul lui proaspăt ras.

„NU!” a țipat McCloud, dându-și seama.

Dar acum era prea târziu.

Un țipăt oribil a sfâșiat aerul, însoțit de un sfârâit și un miros de carne arsă. Andronicus a privit cu bucurie cum vătraiul a ars tot mai adânc și mai adânc în obrazul lui McCloud. Sfârâitul a devenit mai puternic, țipetele aproape intolerabile.

În cele din urmă, după vreo zece secunde, i-au dat drumul lui McCloud.

El s-a prăbușit la pământ, inconștient, cu balele curgându-i, pe când i se ridica fum din jumătate de față. Acum purta emblema lui Andronicus arsă în carne.

Andronicus s-a aplecat înainte, s-a uitat în jos la McCloud inconștient și și-a admirat opera.

„Bine ai venit în Imperiu.”

CAPITOLUL DOI

Erec stătea pe culmea dealului de la marginea pădurii și urmărea apropierea micii armate, și inima sa se umplea cu foc. Era născut pentru o zi ca asta. În unele lupte, linia de demarcare era neclară între drept și nedrept — dar nu și în această zi. Nobilul din Baluster îi furase mireasa fără rușine, și fusese lăudăros, și nu-și regretase faptele. Fusese făcut conștient de crima lui, îi fusese dată o șansă să îndrepte nedreptatea și refuzase să-și rectifice erorile. Își adusese singur pe cap răsplata. Oamenii lui ar fi trebuit să lase lucrurile în pace — mai ales acum, că era mort.

Dar iată-i venind călare, sute dintre ei, mercenarii plătiți ai acestui nobil mărunț — toți hotărâți să-l ucidă pe Erec, numai pentru că fuseseră plătiți de acest om. Șarjau spre el în armurile lor vezi lucioase și, cum s-au apropiat, au lăsat să se audă un strigăt de luptă. Ca și cum l-ar fi speriat.

Eric era netemător. Văzuse prea multe bătălii asemănătoare. Dacă învățase ceva în toți anii săi de antrenament, era să nu se teamă niciodată atunci când lupta de partea dreptății. Dreptatea, fusese învățat, poate că nu câștigă întotdeauna - dar da celui care o susține puterea a zece bărbați.

Nu era frică ce simțea Erec văzând apropiindu-se sute de oameni, știind că probabil va muri în această zi. Era o așteptare. I se dăduse șansa să-și găsească moartea în cel mai onorabil mod, și acesta era un dar. El făcuse un jurământ de glorie și astăzi jurământul său își cerea prețul.

Erec și-a scos sabia și a șarjat pe jos la vale, reprezentându-se spre armata care-l ataca. În acest moment își dorea mai mult ca oricând ca armăsarul său de încredere, Warkfin, să fie cu el în luptă — dar a simțit un sentiment de pace știind că Warfkin o ducea pe Alistair înapoi la Savaria, la siguranța Curții Ducelui.

Pe când se apropia de soldați, abia la cincizeci de pași distanță, Erec a mărit viteza, alergând direct spre cavalerul conducător din centru. Ei nu au încetinit, și n-a făcut-o nici el, pregătindu-se pentru ciocnirea care avea să urmeze.

Erec știa că el avea un avantaj: trei sute de oameni nu puteau fizic să se apropie suficient să atace un om în același timp; știa din antrenamentul său că maxim șase bărbați călare se puteau apropia destul pentru a ataca în același timp un om. După cum vedea Erec lucrurile, asta însemna că șansele lui nu erau de trei sute la unu - ci doar de șase la unu. Atât timp cât putea de fiecare dată să-i omoare pe cei șase bărbați din fața lui, avea o șansă să câștige. Era doar vorba dacă avea rezistența să o facă până la capăt.

Cum Erec s-a repezit în josul dealului, și-a scos de la brâu arma despre care știa că se va potrivi cel mai bine: un îmblăciu cu un lanț lung de zece metri, având în capăt o bilă de fier cu țepi. Era o armă gândită pentru a întinde o capcană pe drum - sau pentru o situație exact ca asta.

Erec a așteptat până în ultima clipă, până când armata nu mai avea timp să reacționeze, apoi a rotit îmblăciul sus deasupra capului și l-a aruncat peste câmpul de luptă. A țintit spre un copăcel, iar lanțul cu țepi s-a întins de-a curmezișul câmpului de luptă; cum bila s-a înfășurat în jurul lui, Erec s-a ghemuit și s-a rostogolit la pământ, evitând sulile care tocmai erau aruncate spre el, și s-a ținut cu toate puterile de mâner.

Calculase perfect: armata nu mai avea timp să reacționeze. L-au văzut în ultima secundă și au încercat să-și oprească caii - dar alergau prea repede și nu era suficient timp.

Întreaga linie din față a intrat direct în el, lanțul cu țepi tăind în picioarele tuturor cailor, trimițându-și călăreții la pământ cu capul înainte, caii aterizând deasupra lor. Zeci dintre ei au fost striviți în haos.

Erec nu a avut timp să fie mândru de pagubele pe care le-a produs: un alt flanc al armatei s-a întors și s-a îndreptat spre el, șarjând cu un strigăt de luptă, iar Erec s-a rostogolit înapoi în picioare pentru a-i întâlni.

Cum cavalerul din frunte a ridicat o sulă de aruncat, Erec a profitat de ce avea: nu avea un cal și nu-i putea întâmpina pe acești bărbați la înălțimea lor dar, din moment ce era mai jos, putea

să folosească solul de sub el. Erec s-a lăsat brusc să cadă la pământ, s-a strâns și s-a rostogolit, și-a ridicat sabia și a tăiat picioarele calului. Calul s-a prăbușit și soldatul a căzut cu fața la pământ înainte de a putea să dea drumul armei.

Erec a continuat să se rostogolească și a reușit să se ferească de copitele cailor din jurul său, care trebuiseră să se îndepărteze unul de altul pentru a nu călca pe calul prăbușit. Mulți nu au reușit, împiedicându-se de animalul căzut, și încă niște duzini de cai s-au prăbușit la pământ, ridicând un nor de praf și provocând busculadă în armată.

Era exact ce sperase Erec: praf și confuzie, încă niște duzini căzute la pământ.

Erec a sărit în picioare, și-a ridicat sabia și a blocat o sabie care venea în jos spre capul lui. S-a rotit și a blocat o sulită de aruncat, apoi o lance, apoi o secure. S-a apărut de loviturile care plouau pe el din toate părțile, dar știa că nu poate continua așa la nesfârșit. Trebuia să atace dacă era să aibă vreo șansă.

Erec s-a ghemuit și s-a rostogolit, a ieșit din rostogolire pe un genunchi și și-a aruncat sabia ca și cum ar fi fost o sulită. A zburat prin aer și în pieptul atacatorului cel mai apropiat; ochii lui s-au deschis larg și el a căzut într-o parte de pe cal, mort.

Erec a profitat de ocazie ca să sară pe calul bărbatului, smulgându-i împlăciul din mână înainte să moară. Era un împlăciu bun și de aceea îl alesese Erec; avea un mâner lung, ținut cu argint, și un lanț de patru pași, cu trei bile de fier cu țepi la capăt. Erec s-a lăsat pe spate și l-a învârtit deasupra capului, dărâmând armele din mâinile mai multor oponenți în același timp; apoi l-a rotit din nou și i-a doborât de pe cai.

Erec a studiat câmpul de luptă și a văzut că produsese pagube serioase, cu aproape o sută de cavaleri doborâți. Dar, ceilalți, încă cel puțin 200, se regroupau și șarjau din nou spre el - și toți erau hotărâți.

Erec a călărit în întâmpinarea lor, un bărbat în fața a două sute, și a scos un strigăt puternic de luptă, ridicându-și și mai sus împlăciul și rugându-se la Dumnezeu să-l țină forțele.

*

Alistar plângea ținându-se pe Warkfin cu toată puterea, calul galopând, ducând-o pe drumul atât de familiar spre Savaria. Țipase și lovise animalul tot drumul, încercând din răputeri să-l facă să se întoarcă, să călărească înapoi la Erec. Dar nu o ascultase. Nu mai întâlnise niciodată un asemenea cal - ascultându-și neclintit stăpânul, fără ezitare. În mod clar, era hotărât să o ducă exact unde îi ordonase Erec - și în final ea s-a resemnat cu faptul că nu putea face nimic să schimbe asta.

Alistair avea sentimente amestecate cum a călărit înapoi prin porțile orașului, un oraș în care trăise atâta vreme ca servitoare. Pe de o parte, era ceva familiar - dar pe de alta, îi reamintea lucruri despre hangul care o oprimase, despre tot ce nu era în regulă cu acest loc. Așteptase cu atâta nerăbdare să meargă mai departe, să plece de aici împreună cu Erec și să înceapă o nouă viață împreună cu el. Deși se simțise în siguranță în interiorul porților sale, simțea o teamă crescândă pentru Erec, singur acolo afară, confruntându-se cu acea armată. Gândul la asta o făcea să-i fie rău.

Dându-și seama că Warkfin nu se va întoarce, și-a dat seama că cea de-a doua cea mai bună soluție era să obțină sprijin pentru Erec. Erec îi ceruse să rămână acolo, în siguranță în spatele acestor porți - dar era ultimul lucru pe care-l va face. Până la urmă, era fiică de rege, nu cineva care ar fugi de frică sau de confruntare. Erec își găsisese perechea în ea: era la fel de nobilă și de hotărâtă ca și el. Și nu avea cum să trăiască cu sine înseși dacă lui i se întâmpla ceva acolo.

Cunoscând bine acest oraș regal, Alistair l-a îndreptat pe Warkfin spre castelul Ducelui - și acum că era în interiorul orașului, animalul a ascultat-o. Au ajuns la intrarea castelului și ea a descălecat și a alergat pe lângă servitorii care au încercat să o oprească. S-a ferit de ei și a alergat pe coridoarele de marmură pe care le învățase așa de bine ca servitoare.

Alistair a pus umărul și a împins ușile regale enorme de la cameră, le-a făcut să se deschidă de perete și s-a repezit în camera privată a Ducelui.

Mai mulți membri ai consiliului s-au întors să se uite la ea, toți purtându-și robele oficiale, Ducele stând așezat în centru, cu câțiva cavaleri în jurul lui. Toți aveau expresii uimite; cu siguranță întrerupsese ceva important.

„Cine esti, femeie?” a strigat unul.

„Cine îndrăznește să întrerupă afacerile oficiale ale Ducelui?” a strigat un altul.

„O recunosc pe această femeie,” a spus ducele, ridicându-se în picioare.

„La fel și eu,” a spus Brandt, cel pe care ea l-a recunoscut ca prietenul lui Erec.

„Ești Alistair, nu-i așa?” a întrebat el. „Noua soție a lui Erec?”

Ea a fugit spre el, în lacrimi, și și-a împreunat mâinile.

„Te rog, Domnul meu, ajută-mă. Este vorba de Erec!”

„Ce s-a întâmplat?” a întrebat Ducele, alarmat.

„El se află în mare pericol. Chiar acum se confruntă de unul singur cu o armată ostilă! Nu m-a lăsat să rămân cu el. Te rog! Are nevoie de ajutor!”

Fără un cuvânt, toți cavalerii au sărit în picioare și au ieșit în fugă din sală, neezitând nici măcar unul; ea s-a întors și a fugit cu ei.

„Stai aici!” a îndemnat-o Brandt.

„Niciodată!”, a spus ea, alergând în spatele lui. „Vă voi conduce la el!”

Cu toții au alergat ca unul pe coridoare, afară pe ușile castelului și spre un grup mare de cai care-i așteptau, fiecare încălecând pe al său fără nicio clipă de ezitare. Alistair a sărit pe Warkfin, l-a îmboldit și a condus grupul, la fel de nerăbdătoare să plece ca și restul.

Cum au plecat în galop de la curtea Ducelui, toți soldații din jur au început să-și încalce caii și să li se alăture – și, până când au ieșit pe porțile Savariei, erau însoțiți de un contingent mare, în creștere, de cel puțin o sută de oameni, cu Alistair călărind în frunte, alături de Brandt și de Duce.

„Dacă Erec descoperă că veniți cu noi, mă va costa capul”, a spus Brandt, călărind alături de ea. „Te rog, doar spune-ne unde este, doamna mea.”

Dar Alistair clătină din cap cu încăpățănare, împingându-și înapoi lacrimile pe când înaintau, în vuietul enorm al tuturor acestor oameni din jurul ei.

„Mai degrabă merg în mormânt decât să-l abandonez pe Erec!”

CAPITOLUL TREI

Thor călărea precaut pe drumul prin pădure, cu Reece, O'Connor, Elden și gemenii călare alături de el, cu Krohn urmându-l, cum au ieșit cu toții din padure pe partea îndepărtată a Canionului. Inima lui Thor bătea mai repede, anticipând, când au ieșit în final din pădurea deasă. A ridicat o mână, indicându-le celorlalți să rămână tăcuți, și toți au înghețat în spatele lui.

Thor a privit și a studiat vasta întindere a plajei, a cerului liber, și dincolo de ele, vasta mare galbenă care îi va duce pe tărâmurile îndepărtate ale Imperiului. Marea Tartuvian. Thor nu-i mai văzuse apele de la călătoria lor pentru Sută. Era straniu să fie din nou aici - și, de această dată, cu o misiune de care atârna soarta Inelului.

După ce trecuseră podul peste Canion, scurta lor călătorie prin pădure fusese liniștită. Thor fusese instruit de Kolk și Brom să caute o mică navă ancorată pe malul Mării Tartuvian, ascunsă cu grijă în spatele ramurilor unui copac imens, aplecat peste mare. Thor le urmăse cu exactitate instrucțiunile și, ajungând la marginea pădurii, observase nava, bine ascunsă, gata să-i ducă unde aveau nevoie. Era ușurat.

Dar apoi a văzut șase soldați imperiali, stând pe nisip lângă vas, inspectându-l. Un alt soldat urcase la bordul vasului, care era tras parțial pe nisip, legănându-se împins de valurile blânde. Nu ar fi trebuit să fie nimeni aici.

Era primul ghinion. Cum Thor a privit mai departe spre orizon, a văzut contururile îndepărtate a ceea ce părea a fi întreaga flotă a Imperiului, mii de nave negre abordând steagurile negre ale Imperiului. Din fericire, nu veneau spre Thor ci se îndreptau într-o direcție diferită, pe calea mai lungă, circulară, care le va aduce în jurul Inelului pe partea McCloud, unde străpunseseră Canionul. Din fericire, aveau treabă într-o altă direcție.

Cu excepția acestei patrule. Acești șase soldați imperiali, probabil cercetași într-o misiune de rutină, trebuie să fi dat cumva, din întâmplare, peste această navă a Legiunii. Se nimerise prost. Dacă Thor și ceilalți ar fi ajuns pe țărm doar cu câteva minute mai devreme, probabil că deja ar fi urcat la bord și s-ar fi îndepărtat. Acum vor fi nevoiți să lupte. Nu aveau cum să evite asta.

Thor a privit plaja în sus și în jos și n-a mai văzut alte contingente imperiale. Cel puțin asta era în favoarea lor. Era probabil doar o singură patrulă.

„Credeam că barca trebuia să fie bine ascunsă”, a spus O'Connor.

„Se pare că nu suficient de bine,” a remarcat Elden.

Toți șase stăteau pe caii lor, uitându-se fix la navă și la grupul de soldați.

„Nu va mai dura mult până când ei vor alerta alți soldați imperiali,” a observat Conven.

„Și atunci chiar o să avem un război în brațe,” a adăugat Conval.

Thor știa că aveau dreptate. Și nu era un risc pe care și-l puteau asuma.

„O'Connor,” a spus Thor, „tu țintești cel mai bine dintre noi. Te-am văzut lovind o țintă de la cel puțin cincizeci de metri. Îl vezi pe soldatul cu arcul? Avem o singură șansă pentru asta. Poți să o faci?”

O'Connor a aprobat grav, cu ochii fixând soldații imperiali. A întins mâna cu atenție peste umăr, a ridicat arcul, a pus o săgeată în el și a pregătit-o.

Toți se uitau la Thor, și el se simțea pregătit să-i conducă.

„O'Connor, tragi la semnalul meu. Apoi îi vom ataca pe cei din spatele lui. Toți ceilalți, folosiți-vă armele de aruncat pe măsură ce ne apropiem. Dar, mai întâi, încercați să vă apropiați cât se poate de mult.”

Thor a făcut un semn cu mâna și, brusc, O'Connor a dat drumul corzii.

Săgeata a zburat prin aer zbârnâind și a fost o lovitură perfectă, vârful ei de metal străpungând inima soldatului imperial cu arcul. Soldatul a stat acolo, cu ochii deschizându-i-se larg pentru o clipă, ca și cum nu înțelegea ce i se întâmpla, apoi, brusc, și-a deschis brațele larg și a căzut cu capul înainte

ca într-un plonjon, aterizând cu o bufnitură pe plajă la picioarele camarazilor săi, pătând nisipul cu roșu.

Thor și ceilalți au șarjat ca o mașinarie bine unsă, sincronizați unul cu celălalt. Sunetul cailor lor galopând i-a trădat și ceilalți șase soldați s-au întors și s-au pregătit să-i întâmpine. Soldații s-au urcat pe cai și au năvălit spre ei, pregătiți să-i întâmpine la mijloc.

Totuși Thor și oamenii lui aveau avantajul surprizei. Thor s-a lăsat pe spate și a dat drumul unei pietre din praștie și l-a lovit pe unul dintre ei în tâmplă de la douăzeci de metri distanță, pe când încerca să încalece. A căzut pe spate de pe cal, mort, cu frâiele încă în mâini.

Cum s-au apropiat, Reece și-a aruncat securea, Elden sulița și fiecare dintre gemeni pumnalele. Suprafața nisipului era accidentată și caii au alunecat, ceea ce a făcut aruncatul armelor mai dificil decât de obicei. Toporișca lui Reece și-a găsit ținta, omorând unul dintre dușmani, dar ceilalți au ratat.

Mai rămăseseră patru. Cel din frunte s-a desprins de grup repezindu-se direct spre Reece, care nu mai avea o armă; își aruncase toporișca, dar nu avusese timp să își scoată sabia. Reece s-a pregătit și, în ultima secundă, Krohn a sărit înainte, a mușcat calul soldatului de picior iar calul s-a prăbușit, călărețul lui căzând și el la pământ și ratându-l pe Reece în ultimul moment.

Reece și-a tras sabia și l-a înjunghiat pe soldat, omorându-l înainte să își poată reveni.

Mai rămăseseră trei. Unul dintre ei s-a repezit cu toporul spre Elden, ținând spre capul său; Elden i-a blocat lovitura cu scutul și, în aceeași mișcare, a ridicat sabia și a tăiat în două mânerul toporului. Apoi Elden s-a răsucit cu scutul și l-a izbit pe atacator pe laterala capului, dărâmându-l de pe cal.

Un alt soldat a scos de la brâu un îmblăciu și a rotit lanțul lung, bila cu țepi venind rapid spre O'Connor. S-a întâmplat prea repede și O'Connor nu a avut timp să reacționeze.

Thor a văzut lovitura și s-a repezit lângă prietenul său, ridicând sabia și tăind lanțul îmblăciului înainte să îl lovească pe O'Connor. S-a auzit sunetul sabiei tăind prin metal, iar Thor s-a minunat de cât de ascuțită era noua lui sabie. Bila cu țepi a căzut inofensivă la pământ și s-a înfipt în nisip, salvând viața lui O'Connor. Apoi Conval a venit în viteză și l-a înjunghiat pe soldat cu o suliță, ucigându-l.

Ultimul soldat imperial a văzut că era depășit numeric; cu teamă în ochi, s-a răsucit brusc și a fugit, grăbindu-se pe malul apei, urmele copitelor calului său văzându-se adânc în nisip.

Toți s-au uitat după soldatul care se retrăgea: Thor a aruncat o piatră cu praștia, O'Connor și-a ridicat arcul și a tras și Reece a aruncat o suliță. Dar soldatul călărea prea haotic, cu copitele calului înfingându-se adânc în nisip, și toți au ratat.

Elden și-a tras sabia și Thor a putut vedea că era gata să se repeadă după soldat. A ridicat o mână și i-a indicat să stea locului.

"Nu!" a strigat Thor.

Elden s-a întors și s-a uitat la el.

"Dacă supraviețuiește îi va trimite pe alții după noi!" a protestat Elden.

Thor s-a întors și s-a uitat înapoi la navă și a știut că va fi nevoie de timp prețios ca să îl vâneze - un timp pe care nu îl aveau.

"Imperiul va veni după noi în orice caz", a spus Thor. "Nu avem timp de pierdut. Ce e cel mai important acum este să ne îndepărtăm de aici. Spre navă!"

Au descălecat pe când se apropiau de navă și Thor a început să își golească desagii șei de toate proviziile, în timp ce și ceilalți făceau același lucru, luându-și toate armele și sacii cu mâncare și apă. Nu aveau cum să știe cât de lungă va fi călătoria, cât timp va trece pînă vor vedea din nou pământul - dacă aveau să vadă din nou pământul. De asemenea, Thor a încărcat și mâncare pentru Krohn.

Au aruncat sacii sus peste bordajul navei; au aterizat pe puntea de deasupra cu o bufnitură.

Thor a apucat frânghia groasă, cu noduri, care atârna peste bordaj, asprimea ei iritându-i palmele, și i-a testat rezistența. L-a pus pe Krohn pe umăr, greutatea amândurora testându-i mușchii, și s-a ridicat în sus spre punte. Krohn i-a scheunat în ureche, zgâriindu-i pieptul cu ghearele ascuțite, agățat de el.

În curând Thor urcase peste bordaj, Krohn sărind de pe el pe punte, iar ceilalți l-au urmat îndeaproape. Thor s-a aplecat și s-a uitat de sus la caii de pe plajă, care priveau în sus ca și cum ar fi așteptat un ordin.

„Și cu ei ce se întâmplă?” a întrebat Reece, venind lângă el.

Thor s-a întors și a studiat nava: avea douăzeci de pași lungime și probabil pe jumătate lățime. Era suficient de mare pentru ei șapte - dar nu și pentru caii lor. Dacă ar fi încercat să îi ia cu ei, caii ar fi putut să lovească tare lemnul, să deterioreze barca. Trebuiau să îi lase în urmă.

„Nu avem de ales,” a spus Thor, privindu-i cu dor. „Va trebui să găsim alții.”

O'Connor s-a aplecat peste bord.

„Sunt cai inteligenți,” a spus O'Connor. „I-am antrenat bine. Se vor întoarce acasă la comanda mea.”

O'Connor a fluierat ascuțit.

Ca unul, caii s-au întors și au pornit galopând peste nisip în pădure, îndreptându-se înapoi spre Inel.

Thor s-a întors și s-a uitat la frații săi, la corabie, la marea din fața lor. Acum erau blocați, fără cai, fără nicio altă alegere decât să meargă înainte. Realitatea începea să se simtă. Erau cu adevărat singuri, cu nimic altceva decât această corabie, și pe cale să se despartă pentru totdeauna de țărmurile Inelului. Acum nu mai exista drum de întoarcere.

„Și cum ar trebui să ducem corabia pe mare?” a întrebat Conval, cum toți s-au uitat în jos, la cinci metri dedesubt, la coca vasului. O mică porțiune din ea era în valurile mării Tartuvian, dar majoritatea ei era înfiptă bine în nisip.

„Aici!” a spus Conven.

S-au grăbit de cealaltă parte, unde un lanț gros de metal atârna peste margine, la capătul lui având o minge de fier enormă care stătea pe nisip.

Conven a întins mâna și a tras de lanț. A gemut și s-a străduit, dar nu îl putea ridica.

„Este prea greu”, a mormăit el.

Conval și Thor s-au repezit și l-au ajutat și, cum toți trei au apucat lanțul și au tras, Thor a fost șocat de greutatea lui; chiar și cu toți trei trăgând, abia îl puteau ridica vreun metru. În final, toți i-au dat drumul și a căzut înapoi pe nisip.

„Lăsați-mă să vă ajut” a spus Elden, pășind înainte.

Cu trupul lui enorm, Elden stătea deasupra lor și a întins mâna și a tras de lanț și a reușit să ridice singur mingea în aer. Thor era uimit. Ceilalți li s-au alăturat și cu toții au tras ca unul, ridicând ancora în sus câte treizeci de centimetri odată și, în final, peste bord și pe punte.

Barca a început să se miște, legănându-se un pic pe valuri, dar a rămas înfiptă în nisip.

„Prăjinile!” a spus Reece.

Thor s-a întors și a văzut două prăjini de aproape șapte metri lungime puse pe marginile navei, și și-a dat seama pentru ce erau. A alergat împreună cu Reece și a prins una în timp ce Conval și Conven au luat-o pe cealaltă.

„Când noi o să împingem,” a strigat Thor, „voi toți o să ridicați pânzele!”

S-au aplecat, au înfipt prăjinile în nisip și au împins cu toată forța; Thor a gemut de efort. Lent, nava a început să se miște, doar un pic. În același timp Elden și O'Connor s-au repezit în mijlocul bărcii și au tras de frânghii pentru a ridica pânzele, ridicându-le cu efort, câte treizeci de centimetri odată. Din fericire era o briză puternică și, pe măsură ce Thor și ceilalți tot împingeau în mal, străduindu-se cu toată puterea să miște corabia surprinzător de grea din nisip, pânzele s-au ridicat mai sus și au început să prindă vântul.

În final barca s-a legănat sub ei și cumva a lunecat în apă, plutind ușoară, în timp ce umerii lui Thor tremurau de efort. Elden și O'Connor au ridicat pânza la maxim și în curând pluteau pe mare.

Toți au strigat triumfători, punând prăjinile înapoi la locurile lor, și s-au repezit și i-au ajutat pe Elden și pe O'Connor să lege frânghiile. Krohn a lătrat lângă ei, incitat de toată situația.

Barca plutea fără țință și Thor s-a repezit la cârmă, cu O'Connor lângă el.
"Vrei să iei tu cârma?" l-a întrebat Thor pe O'Connor.

O'Connor a rânjit larg.

"Mi-ar plăcea la nebunie".

Au început să câștige viteză, înaintând pe valurile galbene ale mării Tartuvian, cu vântul din spate. În final se mișcau, și Thor a respirat adânc. Plecaseră.

Thor s-a îndreptat spre prova, cu Reece lângă el în timp ce Krohn a venit între ei și s-a sprijinit de piciorul lui Thor, în timp ce Thor a dus mâna în jos și i-a mângâiat blana moale și albă. Krohn s-a întins și l-a lins pe Thor. Acesta a băgat mâna în săculeț și a scos o bucată de carne pentru Krohn, care a prins-o rapid.

Au privit la orizont, peste marea vastă din fața lor. Orizontul îndepărtat era punctat cu corăbii negre ale Imperiului, cu siguranță în drum spre partea McCloud a Inelului. Din fericire nu erau atenți, cu siguranță nu se uitau după o singură barcă îndreptându-se spre teritoriul lor. Cerul era limpede, aveau un vânt puternic din spate și continuau să prindă viteză.

Thor a privit înainte și s-a întrebat ce le stătea în față. S-a întrebat cât de mult va dura până vor ajunge pe teritoriul Imperiului și ce îi putea aștepta acolo. S-a întrebat cum aveau să găsească sabia, cum avea să se termine totul. Știa că șansele erau contra lor și totuși se simțea extraordinar de bine să fie în final pe drum, încântat că ajunseseră atât de departe și dornic să recupereze sabia.

"Și dacă nu e acolo?" întreabă Reece.

Thor s-a întors și s-a uitat la el.

"Sabia", a adăugat Reece. "Și dacă nu e acolo? Sau dacă s-a pierdut? Sau a fost distrusă? Sau dacă pur și simplu nu o vom găsi niciodată? Imperiul este enorm, până la urmă."

"Sau dacă Imperiul și-a dat seama cum să o mânuiască?" a întrebat Elden cu vocea lui profundă, venind din spatele lor.

"Dacă o găsim dar nu putem să o aducem înapoi?" întreabă Conven.

Grupul a stat acolo, presat de greutatea a ce le stătea înaintea, de marea de întrebări fără răspuns. Această călătorie era o nebunie, Thor știa.

O nebunie.

CAPITOLUL PATRU

Gareth mergea de colo-colo pe podeaua de piatră a biroului tatălui său - o cameră mică la ultimul etaj al castelului, pe care tatăl său o apreciasse foarte mult și, bucată cu bucată, o distrugea.

Gareth mergea de la raft la raft, smulgând de acolo volume prețioase, cărți străvechi legate în piele care aparținuseră familiei de secole, distrugând legăturile și rupând paginile în bucățele mici. Cum le arunca în aer, ele cădeau înapoi pe capul său ca fulgii de zăpadă, agățându-se de corpul său și de balele care îi curgeau din gură. Era hotărât să distrugă până la ultimul lucru din acest loc pe care tatăl său îl iubise, câte o carte o dată.

Gareth s-a grăbit la o masă dintr-un colț, a apucat ce mai rămăsese din pipa lui cu opiu și, cu mâini tremurânde, a inspirat adânc, având nevoie de drogul său acum mai mult ca niciodată. Era dependent, fumându-l în fiecare minut în care putea, hotărât să blocheze imaginile tatălui său care-l bântuiau în vise și, acum, chiar și când era treaz.

Când Gareth a pus pipa jos, l-a văzut pe tatăl său stând acolo în fața lui, un cadavru care se descompunea. De fiecare dată cadavrul era mai descompus, mai mult schelet decât carne; Gareth și-a întors privirea de la priveliștea oribilă.

La început Gareth a încercat să atace imaginea, dar a învățat că nu-l ajuta cu nimic. Deci acum doar își întorcea capul, constant, privind mereu în altă direcție. Mereu era la fel: tatăl său purtând o coroană ruginită, cu gura deschisă, cu ochii privindu-l disprețuitori, întinzând un singur deget, îndreptându-l acuzator spre el. În acea privire îngrozitoare, Gareth își simțea propriile zile numărate, simțea că era doar o problemă de timp până când avea să i se alăture. Ura mai mult ca orice să-l vadă. Dacă exista un singur lucru bun în a-și ucide tatăl, era că nu va mai trebui să îi vadă vreodată fața. Dar acum, ironic, o vedea mai mult ca niciodată.

Gareth s-a întors și a aruncat rapid pipa de opiu către apariție, sperând că, dacă o arunca destul de repede, chiar o putea lovi.

Dar pipa doar a zburat prin aer și s-a lovit de perete și s-a sfărâmat. Tatăl său continua să stea acolo și să se uite furios la el.

"Aceste droguri nu o să te ajute acum", l-a muștrătat tatăl său.

Gareth nu mai putea suporta. S-a repezit la apariție cu mâinile întinse, încercând să zgârie fața tatălui său; dar, ca întotdeauna, a trecut prin nimic altceva decât aer și de această dată s-a dus împleticindu-se de cealaltă parte a camerei și a aterizat dur pe biroul de lemn al tatălui său, trimițându-l cu un zgomot puternic la podea.

Gareth s-a rostogolit pe podea cu respirația tăiată și a privit în sus și a văzut că își zgâriase brațul. Sângele îi curgea pe cămașă și a privit în jos și a observat că purta în continuare cămașa de corp în care dormise de câteva zile. De fapt, acum nu se mai schimbase de câteva săptămâni. S-a uitat la o reflexie a sa și a văzut că părul îi stătea vâlvoi. Arăta ca un tâlhar de rând. Unei părți din el nu-i venea să creadă că ajunsese atât de jos. Dar unei alte părți din el nu-i mai păsa. Singurul lucru rămas în interiorul lui era o dorință arzătoare de a distruge - de a distruge orice rămășiță a ceea ce fusese odată tatăl său. I-ar fi plăcut să radă din temelii acest castel și Curtea Regelui cu el. Ar fi o răzbunare pentru tratamentul pe care l-a suportat cât era copil. Amintirile erau blocate în interiorul lui ca un ghimpe pe care nu-l putea scoate.

Ușa la biroul tatălui său s-a deschis larg și prin ea s-a repezit unul dintre servitorii lui Gareth, privind în jos temător.

"Domnul meu," a spus servitorul. "Am auzit un zgomot puternic. Ești în regulă? Domnul meu, sângerezi!"

Gareth a privit în sus cu ură spre băiat. Încercă să se ridice în picioare, să îl lovească, dar a alunecat pe ceva și a căzut înapoi la podea, dezorientat de la ultimul fum de opiu.

"Domnul meu, lasă-mă să te ajut!"

Băiatul s-a repezit înainte și a apucat brațul lui Gareth, care era prea slab, abia avea ceva carne pe os.

Dar Gareth încă avea o rezervă de forță și, când băiatul i-a atins brațul, l-a îmbrâncit, trimițându-l de cealaltă parte a camerei.

"Atinge-mă din nou și îți voi tăia brațele," a clocotit Gareth.

Băiatul s-a dat înapoi temător și, cum a făcut-o, un alt servitor a intrat în cameră, însoțit de un bărbat mai în vârstă pe care Gareth îl recunoștea vag. Undeva în mintea sa îl cunoștea - dar nu-l putea numi acum.

"Domnul meu," a venit o voce în vârstă, gravă. "Te-am așteptat în camera de consiliu de jumătate de zi. Membrii consiliului nu mai pot aștepta multă vreme. Au știri urgente și trebuie să ți le dea înainte ca ziua să se termine. Vei veni?"

Gareth și-a îngustat ochii la bărbat, încercând să-l vadă mai bine. Își amintea vag că îl servise pe tatăl său. Camera de consiliu... întâlnirea... toate i se învârtteau în cap.

"Cine ești tu?" a întrebat Gareth.

"Domnul meu, sunt Abertol. Consilierul în care tatăl tău a avut încredere," a spus el pășind mai aproape.

Își amintea lent. Aberthol. Consiliul. Întâlnirea. Mintea lui Gareth era ca un vârtej, capul parcă îi era strivit. Vroia doar să fie lăsat în pace.

"Pleacă," s-a răstit el. "O să vin."

Abertol a aprobat din cap și s-a grăbit să iasă din cameră împreună cu servitorul, închizând ușa în spatele lor.

Gareth a îngenucheat acolo, cu capul în mâini, încercând să-și amintească. Totul era prea mult. A început să își aducă aminte pe bucățele. Scutul era căzut, Imperiul ataca; jumătate din curtea lui plecase; sora lui îi dusesese în altă parte; în Silesia... Gwendolin... asta era. Asta era ceea ce încercase să își amintească.

Gwendolyn. O ura cu o pasiune pe care nu o putea descrie. Acum, mai mult ca niciodată, vroia să o omoare. Avea nevoie să o omoare. Toate problemele lui în această lume - erau un rezultat al ei. Va trebui să găsească un mod să se răzbune pe ea, chiar dacă avea să moară încercând. Și apoi avea să-și omoare ceilalți frați.

Gareth a început să se simtă mai bine la acest gând.

Cu un efort enorm s-a ridicat în picioare și s-a împleticit prin cameră, dărâmând o masă mică pe măsură ce înainta. Cum se apropia de ușă, a observat de un bust de alabastru al tatălui său, o sculptură pe care tatăl său o iubise și a întins mâna și l-a aruncat într-un perete.

S-a zdrobit într-o mie de bucăți și, pentru prima dată în acea zi, Gareth a zâmbit. Poate că această zi nu va fi chiar atât de rea până la urmă.

*

Gareth a intrat mândru în camera de consiliu, flancat de câțiva servitori, trântind de perete ușile enorme de stejar, făcând pe toată lumea din sala plină să tresară la apariția lui. Rapid, toți s-au ridicat în picioare.

Deși în mod normal asta i-ar fi adus ceva satisfacție lui Gareth, în această zi nu-i păsa. Era bântuit de stafia tatălui său și plin de furie că sora lui plecase. Emoțiile se învârtteau în el și trebuia să se descarce pe lume.

Gareth s-a împleticit prin sala vastă, cu mintea amețită de opiu, mergând pe centru către tronul său, cu duzini de consilieri stând deoparte cum trecea. Curtea lui crescuse și astăzi energia era frenetică, cum tot mai mulți oameni păreau să vină cu știri despre plecarea a jumătate din Curtea Regelui și despre Scutul care căzuse. Era ca și cum toată lumea care rămăsese la Curtea Regelui venea și cerea răspunsuri.

Și, desigur, Gareth nu avea niciunul.

Cum Gareth a urcat treptele de fildeș spre tronul tatălui său, l-a văzut stând răbdător în spatele său pe nobilul Kultin, liderul mercenarilor armatei sale private, singurul bărbat rămas la curte în care putea avea încredere. Lângă el stăteau zeci dintre luptătorii săi, tăcuți, cu mâinile pe săbii, gata să lupte până la moarte pentru Gareth. Era singurul lucru rămas care-l reconforta pe Gareth.

El s-a așezat pe tronul său și a studiat sala. Erau atât de multe fețe, câteva pe care le recunoștea și multe pe care nu le recunoștea. Nu avea încredere în niciuna dintre ele. În fiecare zi mai curăța din Curtea sa; deja trimisese atât de mulți în temniță și mai mulți la călău. Nu trecea nicio zi în care să nu omoare măcar o mână de oameni. Se gândea că e o politică bună: îi ținea pe cei rămași foarte atenți și împiedica formarea unui complot.

Sala aștepta în tăcere, privindu-l ca în ceață. Toți arătau prea îngroziți să vorbească. Ceea ce era exact ce-și dorea. Nimic nu-l excita mai mult decât să bage frica în supușii săi.

În final, Abertol a pășit înainte, bastonul lui creând ecouri pe piatră, și și-a dres glasul.

"Domnul meu," a început cu vocea lui străveche, "ne aflăm într-un moment de cotitură la Curtea Regelui. Nu știu ce vești au ajuns deja la tine. Scutul a căzut, Gwendolin a părăsit Curtea Regelui și i-a luat cu ea pe Kolk, Brohm, Kendrik, Atme, Cavalerii de Argint, Legiunea și jumătate din armata ta - împreună cu jumătate din Curtea Regelui. Cei care au rămas aici caută sfat de la tine și vor să știe care va fi următoarea noastră mișcare. Oamenii vor răspunsuri, Domnul meu."

"Mai mult," a spus un alt membru al Consiliului pe care Gareth îl recunoștea vag, "s-a răspândit zvonul că, deja, Canionul a fost străpuns. Există un zvon că Andronicus a invadat partea McCloud a Inelului cu armata sa de un milion de oameni."

Un icnet s-a răspândit prin cameră; zeci de războinici viteji își șopteau unul altuia plini de teamă, și o stare de panică s-a răspândit ca focul.

"Nu poate fi adevărat!", a exclamat unul dintre soldați.

"Este!", a insistat consilierul.

"Atunci nu mai avem nicio speranță!" a strigat un alt soldat. "Dacă clanul McCloud este învins, Imperiul va veni mai departe la Curtea Regelui. Nu avem niciun mod de a-i respinge."

"Trebuie să discutăm termenii capitulării, Domnul meu," i-a spus Abertol lui Gareth.

"Capitulare!?" a strigat un alt bărbat. "Nu ne vom preda niciodată!"

"Dacă nu o facem," a strigat un alt soldat, "vom fi striviți. Cum putem să ne împotrivim la un milion de oameni?"

Sala a izbucnit într-un murmur ultragiat, soldații și consilierii certându-se unul cu altul, toți într-un haos complet.

Liderul consiliului și-a trântit bastonul de fier pe podeaua de piatră și a strigat:

"ORDINE!"

Treptat, camera s-a liniștit. Toți oamenii s-au întors și s-au uitat spre el.

"Acestea sunt decizii pentru un rege, nu pentru noi", a spus unul dintre consilieri. "Gareth este regele de drept și noi nu trebuie să discutăm termenii capitulării - sau dacă să ne predăm."

Toți s-au întors spre Gareth.

"Domnul meu," a spus Abertol, cu extenuare în voce, "cum propui să facem față armatei Imperiului?"

În sală s-a așternut o tăcere de moarte.

Gareth a stat acolo, privind în jos spre oameni, dorind să răspundă. Dar devenea din ce în ce mai dificil pentru el să-și mențină gândurile clare. Continua să audă vocea tatălui său în cap, țipând la el, ca atunci când era copil. Îl înnebunea și vocea nu voia să dispară.

Gareth a întins mâna și a zgârnit la mânerul de lemn al tronului, iar și iar. Sunetul unghiilor sale zgâriind era singurul sunet din cameră.

Membrii Consiliului au schimbat o privire îngrijorată.

"Domnul meu," a spus un alt consilier, "dacă alegi să nu ne predăm, atunci trebuie să fortificăm imediat Curtea Regelui. Trebuie să asigurăm toate intrările, toate drumurile, toate porțile. Trebuie să

chemăm toți soldații, să pregătim apărarea. Trebuie să ne pregătim pentru un asediu, să facem rații de alimente, să ne protejăm cetățenii. Sunt foarte multe lucruri de făcut. Te rog Domnul meu. Dă-ne poruncă. Spune-ne ce să facem."

Din nou s-a așternut tăcerea în sală, cu toții cu ochii pe Gareth.

În final, Gareth și-a ridicat bărbia și a privit spre ei.

"Nu vom lupta cu Imperiul," a declarat. "Și nici nu ne vom preda."

Toți din cameră s-au uitat unul la altul, nesiguri.

"Atunci ce vom face, Domnul meu?" a întrebat Abertol.

Gareth și-a dres glasul.

"O vom uide pe Gwendolyn!" a spus el. "Asta e tot ce contează acum."

A urmat o tăcere șocată.

"Gwendolyn?" a strigat surprins un consilier, cum camera a izbucnit într-un alt murmur surprins.

"Ne vom trimite toate forțele după ea, să o măcelărească pe ea și pe toți cei care au plecat cu ea înainte să ajungă în Silesia," a anunțat Gareth.

"Dar Domnul meu, cum ne va ajuta asta?" a strigat un consilier. "Dacă plecăm să o atacăm, asta doar ne va lăsa forțele expuse. Toți vor fi încercuiți și măcelăriți de Imperiu."

"Va lăsa, de asemenea, Curtea Regelui deschisă pentru un atac!" a strigat un altul. "Dacă nu ne vom preda, trebuie să fortificăm imediat Curtea Regelui!"

a strigat un grup de bărbați.

Gareth s-a întors și s-a uitat la consilier, cu ochii reci.

"Vom folosi fiecare om pe care îl avem ca să o omorâm pe sora mea!" a spus el întunecat. "Nu vom păstra niciunul!"

Camera a fost cuprinsă de tăcere pe când consilierul și-a împins scaunul cu zgomot pe piatră și s-a ridicat în picioare.

"Nu voi vedea Curtea Regelui ruinată pentru obsesia ta personală. Eu unul nu sunt cu tine!"

"Nici eu!" au strigat jumătate din bărbații din sală.

Gareth a simțit cum arde de mânie și era gata să se ridice în picioare când, brusc, ușile sălii au fost deschise și înăuntru s-a repezit comandantul a ceea ce mai rămăsese din armată. Toți ochii erau pe el. El îl târa pe un alt bărbat, un om de rând cu părul zbârlit, neras, cu mâinile legate. L-a târât pe bărbat până în centrul sălii și s-a oprit înaintea regelui.

"Domnul meu," a spus rece comandantul "Dintre cei șase hoți executați pentru furtul Săbiei Destinului, acest om era al șaptelea, cel care scăpase. Ne spune cea mai ciudată povestea a ceea ce s-a întâmplat.

"Vorbește!" l-a împuns comandantul, scuturându-l pe tâlhar.

Acesta s-a uitat nervos în toate direcțiile, părul lui zbârlit lipindu-i-se de obraji, arătând nesigur. În final, a strigat:

"Ni s-a ordonat să furăm sabia!"

Camera a izbucnit într-un murmur ultragiat.

"Eram nouăsprezece!" a continuat el. "O duzină trebuia să o ia, sub acoperirea întunericului, peste podul de pe Canion și în sălbăticie. Au ascuns-o într-o căruță și au escortat-o peste pod, astfel încât soldații care erau de gardă să nu aibă nicio idee ce era înăuntru. Celorlalți, noi șapte, ni s-a ordonat să rămânem în urmă după furt. Ni s-a spus că vom fi întemnițați de ochii lumii iar apoi eliberați. Dar, în loc de asta, toți prietenii mei au fost executați. Și eu aș fi fost, dacă nu aș fi fugit."

În cameră s-a auzit un murmur lung, agitat.

"Și unde duceți sabia?" a insistat comandantul.

"Nu știu. Undeva în adâncurile Imperiului."

"Și cine ți-a ordonat așa ceva?"

"El!" a spus tâlharul, întorcându-se brusc și arătând cu un deget subțire către Gareth. "Regele nostru! El mi-a ordonat să o fac!"

În cameră a izbucnit un murmur îngrozit, s-au auzit strigăte, până când un consilier și-a trântit de câteva ori bastonul de fier și a strigat, cerând liniște.

Sala s-a liniștit puțin.

Gareth, care deja tremura de frică și mânie, s-a ridicat lent de pe tron, iar camera a tăcut cu toți ochii pe el.

Câte un pas odată, Gareth a coborât treptele de fildeș, pașii săi creând ecouri, tăcerea atât de deasă că o puteai tăia cu cuțitul.

A traversat camera până când, în final, a ajuns la tâlhar. S-a uitat rece la el de la treizeci de centimetri distanță, bărbatul zbatându-se să scape de brațul comandantului, privind în toate direcțiile, dar nu spre el.

"Hoții și mincinoșii suntr tratați într-un singur fel în regatul meu", a spus Gareth încet.

Brusc a scos un pumnal de la centură și l-a înfipt în inima tâlharului.

Bărbatul a tipat de durere, ochii ieșindu-i din orbite, apoi, brusc, a căzut la podea, mort.

Comandantul a privit spre Gareth, încruntându-se spre el.

"Tocmai ai ucis un martor împotriva ta", a spus el. "Îți dai seama că asta servește doar în a-ți stabili mai bine vinovăția?"

"Ce martor?" a întrebat Gareth, surâzând. "Morții nu vorbesc."

Comandantul s-a înroșit.

"Dacă ați uitat, sunt comandantul a jumătate din armata regelui. Nu voi fi tratat ca un prost. Din acțiunile tale pot doar să presupun că ești vinovat de crima de care ești acuzat. Ca atare, eu și armata mea nu te vom mai servi. De fapt, te voi aresta pe motiv de trădare față de Inel!"

Comandantul a făcut un semn oamenilor săi și, ca unul, câteva zeci de soldați și-au tras săbiile și au pășit înainte să îl aresteze pe Gareth.

Lordul Kultin a venit în față cu de două ori mai mulți dintre oamenii săi, toți scoțându-și săbiile și mergând spre Gareth.

Au stat acolo, confruntându-se cu soldații comandantului, cu Gareth în mijlocul lor.

Gareth a surâs triumfător înapoi spre comandant. Oamenii lui erau depășiți numeric de forța de luptă a lui Gareth, și el o știa.

"Nu voi fi arestat de nimeni," a mârâit Gareth "Și cu siguranță nu de mâna ta. Ia-ți oamenii și părăsește Curtea mea - sau confruntă-te cu furia forței mele de luptă personale."

După câteva momente tensionate, comandantul s-a întors și a făcut semn oamenilor săi și, ca unul, toți s-au retras, mergând atenți cu spatele, cu săbiile trase, ieșind din cameră.

"Din această zi înainte," a strigat comandantul, "să fie cunoscut că nu te mai servim! Vei întâmpina de unul singur armata Imperiului. Sper să te trateze bine. Mai bine decât l-ai tratat tu pe tatăl său!"

Toți soldații au ieșit val vârtel din sală, cu un zgomot puternic de metal.

Duzinile de consilieri și servitori și nobili care rămăseseră stăteau toți tăcuți, abia șoptind.

"Plecați!" a urlat Gareth. "CU TOȚII!"

Toți oamenii au ieșit rapid din sală, chiar și forța personală de luptă a lui Gareth a plecat.

A rămas o singură persoană în urma celorlalți

Lordul Kultin.

Doar el și Gareth erau singuri în sală. El a venit lângă Gareth, oprindu-se doar la câțiva pași și l-a studiat, ca și cum îi lua măsura. Ca de obicei, fața lui nu avea nicio expresie. Era adevărata față a unui mercenar.

"Nu îmi pasă ce ai făcut sau de ce," a început el cu vocea lui gravă și întunecată. "Mie nu-mi pasă de politică. Eu sunt un luptător. Îmi pasă doar de banii pe care mi-i plătești, mie și oamenilor mei."

A făcut o pauză.

"Totuși, aș vrea să știu, pentru satisfacția mea personală: chiar le-ai ordonat oamenilor aceia să ia sabia de aici?"

Gareth s-a holbat înapoi la bărbat. Era ceva în ochii lui pe care îl recunoștea din el însuși: erau reci, fără remușcări, oportuniști.

"Și dacă am făcut-o?" l-a întrebat Gareth.

Lordul Kultin s-a uitat la el pentru mult timp.

"Dar de ce?" a întrebat el.

Gareth se uita la el în tăcere.

Ochii lui Kultin s-au lărgit, înțelegând.

"Nu o puteai mânui, așa că nimeni nu trebuia să o facă?" a întrebat Kultin. "Asta e?" S-a gândit la implicații. "Și totuși", a adăugat Kultin, "cu siguranță știai că dacă o trimiți în altă parte, asta va coborî scutul, făcându-ne vulnerabili la atac."

Ochii lui Kultin s-au deschis mai larg.

"Vroiai să fim atacați, nu-i așa? Ceva în tine vrea Curtea Regelui distrusă", a spus el brusc, dându-și seama.

Gareth a zâmbit înapoi.

"Nu toate locurile," a spus el, "sunt menite să dureze pentru totdeauna."

CAPITOLUL CINCI

Gwendolin mășăluia cu anturajul enorm de soldați, consilieri, servitori, sfătuitori, Cavaleri de Argint, Legiune și jumătate din Curtea Regelui, cum își făceau drum - un oraș enorm, în mișcare - îndepărtându-se de Curtea Regelui. Gwen era copleșită de emoție. Pe de o parte, era încântată să fie liberă de fratele său Gareth, să fie departe de el, înconjurată de războinici de încredere care o puteau proteja, fără să se teamă de trădarea lui sau de a fi căsătorită forțat cu cineva. În final nu va mai trebui să își păzească spatele în fiecare moment în care era trează, de frica unuia dintre asasinii lui.

De asemenea, Gwen se simțea inspirată și smerită să fie aleasă să domnească, să conducă acest enorm contingent de oameni. Anturajul uriaș o urma ca și cum ea ar fi fost un soi de profet, toți mășăluind pe drumul fără sfârșit către Silesia. O vedeau ca pe conducătoarea lor - putea observa asta în fiecare privire - și se uitau la ea cu o oarecare așteptare. Ea se simțea vinovată, dorind ca unul dintre frații ei să aibă onoarea - oricine dar nu ea. Și totuși, vedea cât de mult speranță dădea oamenilor să aibă un conducător drept și just, și asta o făcea fericită. Dacă putea îndeplini acest rol pentru ei, mai ales în aceste timpuri întunecate, o va face.

Gwen s-a gândit la Thor, la despărțirea lor plină de lacrimi de la Canion, și i s-a frânt inima. L-a văzut dispărând, mergând pe podul de peste Canion, în ceață, într-o călătorie care aproape sigur va duce la moartea lui. Era o misiune nobilă și vitejească - una pe care nu-l putea împiedica să și-o asume - una despre care știa că trebuie făcută pentru binele regatului, pentru binele Inelului. Și totuși, continua să se întrebe de ce trebuia să fie el. Își dorea să fi putut fi oricine altcineva. Acum, mai mult ca niciodată, îl voia lângă ea. În acest timp de probleme, de tranziții uriașe, cum fusese lăsată singură să conducă, să-i poarte copilul, îl voia aici. Mai mult decât oricând, se îngrijora pentru el. Nu-și putea imagina viața fără el. Gândul la asta o făcea să plângă.

Dar Gwen a inspirat adânc și a rămas puternică, știind că toți ochii erau pe ea în timp ce înaintau, o caravană nesfârșită pe acest drum plin de praf, îndreptându-se chiar mai mult spre nord, spre îndepărtata Silesie.

De asemenea, Gwen era încă în șoc, smulsă din patria ei. Nu-și putea imagina că străvechiul Scut era căzut, că fusese străpuns Canionul. Zvonurile circulară de la spioni îndepărtați că Andronicus debarcase deja pe țărmurile clanului McCloud. Nu putea fi sigură ce să creadă. Era greu să-și imagineze că se putuse întâmpla atât de repede - înapoi la urmă Andronicus tot trebuia să-și fi trimis întreaga flotă peste ocean. Dacă nu cumva McCloud fusese în spatele furtului săbiei și complotase pentru distrugerea scutului. Dar cum? Cum reușise să o fure? Unde o ducea?

Gwen putea simți cât de disperați erau toți în jurul ei și nu putea să-i învinuiască. Era un aer de tristețe în mulțime, și pentru un motiv foarte bun: fără Scut, toți erau fără apărare. Era doar o problemă de timp - dacă nu astăzi, atunci mâine sau în ziua următoare - că Andronicus va invada. Și când o făcea, nu aveau cum să-i respingă oamenii. În curând acest loc, tot ce ajunsese să iubească și să aprecieze și toată lumea pe care o iubea, vor fi uciși.

Cum mășăluiau, era ca și cum mășăluiau spre propria moarte. Andronicus nu era încă aici, dar se simțea ca și cum ar fi fost deja capturați. Și-a amintit ceva ce-i spusese odată tatăl ei: cucerește inima unei armate și bătălia este deja câștigată.

Gwen știa că depinde de ea să-i inspire pe toți, să-i facă să simtă o senzație de siguranță, de protecție - cumva chiar și de optimism. Era hotărâtă să facă asta. Nu-și putea lăsa fricile personale sau un sentiment de pesimism să o copleșască într-un moment ca acesta. Și refuza să-și permită să îi fie milă de sine. Asta nu mai era doar despre ea. Era vorba despre acești oameni, viețile lor, familiile lor. Ei aveau nevoie de ea. Toți se uitau la ea pentru ajutor.

Gwen s-a gândit la tatăl ei și s-a întrebat ce ar face el. Gândul la el a făcut-o să zâmbească. Nu contează ce se întâmpla, el ar fi arătat o față vitează. Întotdeauna îi spusese să ascundă frica cu mândrie și s-a gândit la viața lui și el niciodată nu păruse să se teamă. Nici măcar o dată. Poate că

era doar o mască, dar era o mască bună. Ca domnitor, el a știut că tot timpul era pe o scenă, a știut că oamenii aveau nevoie de spectacol, poate mai mult decât de conducere. Era prea puțin egoist ca să se scufunde în propriile frici. Ea va învăța din exemplul său, Nici ea nu o va face.

Gwen s-a uitat în jurul ei și l-a văzut pe Godfrey mergând lângă ea și, alături de el, pe Illepra, vindecătoarea. Cei doi erau angajați într-o conversație și amândoi, a observat, păreau să se placă unul pe altul tot mai mult de când Illepra îi salvase viața. Gwen își dorea ca și ceilalți frați ai săi să fie aici. Dar Reece plecase cu Thor, Gareth, bineînțeles, era pierdut pentru ea pentru totdeauna, iar Kendrick era încă în avanpostul său, undeva în est, ajutând încă la reconstrucția aceluia oraș îndepărtat. Trimisese un mesager după el - fusese primul lucru pe care-l făcuse - și se ruga ca acesta să ajungă la el la timp pentru a-l aduce înapoi, a-l aduce la Silesia să fie cu ea și să o ajute să o apere. Cel puțin atunci doi dintre frații ei - Kendrick și Godfrey - puteau să se refugieze în Silesia cu ea. Asta îi număra pe toți. Cu excepția, desigur, a surorii ei mai mari, Luanda.

Pentru prima dată după mult timp, gândurile lui Gwen s-au întors spre Luanda. Fusese implicată întotdeauna într-o rivalitate amară cu sora ei mai mare; pe Gwen nu o surprinsese că Luanda luase prima șansă posibilă să plece din Curtea Regelui și să se căsătorească cu acel McCloud. Luanda fusese întotdeauna ambițioasă și vrusese întotdeauna să fie prima. Gwendolyn o iubise și se uita la ea cu admirație când era mai mică, dar Luanda, foarte competitivă, nu-i împărtășise iubirea. Și, după o vreme, Gwen încetase să mai încerce.

Și totuși, acum, Gwen se simțea prost pentru ea. Se întreba ce se în tâmplase cu ea, cu clanul McCloud invadat de Andronicus. Va fi ucisă? Gwen a tremurat la acel gând. Erau rivale dar, la finalul zilei, erau încă surori și nu vroia să o vadă moartă înainte să îi vină vremea.

Gwen s-a gândit la mama ei, singura altă membră a familiei lor lăsată acolo, blocată în Curtea Regelui cu Gareth, încă în starea ei proastă. Gândul îi dădea fiori. În ciuda furiei pe care încă o avea pentru mama ei, Gwen nu vroia ca ea să își încheie viața așa. Ce se va întâmpla dacă Curtea Regelui era invadată? Mama ei va fi măcelărită?

Gwen nu putea să nu se simtă ca și cum viața ei construită cu atâta grijă se prăbușea în jurul său. Părea că era doar ieri când fusese mijlocul verii, nunta Luandei, un ospăț glorios, Curtea Regelui dând pe dinafară de abundență, ea și familia ei, toți împreună, sărbătorind, și Inelul inexpugnabil. Păru-se ca și cum ar fi durat pentru totdeauna.

Și acum totul se sfârșise în așchii. Nimic nu mai era cum fusese odată.

S-a ridicat o briză rece de toamnă, iar Gwen și-a tras puloverul de lână albastră mai bine în jurul umerilor. Toamna fusese scurtă anul acesta și venea deja iarna. Putea simți briza înghețată devenind din ce în ce mai plină de umezeală pe când se îndreptau mai departe spre nord pe marginea Canionului. Cerul se întuneca mai repede și era plin de un sunet nou - țipetele păsărilor de iarnă, vulturii roșii și negri care făceau cercuri la altitudine mică atunci când temperatura scădea. Ei țipau întruna și, uneori, sunetul o enerva pe Gwen. Era ca sunetul morții care venea.

De când îi spusese la revedere lui Thor, toți se îndreptaseră de-a lungul Canionului, mergând pe lângă el spre nord, știind că asta îi va duce la cel mai vestit oraș din partea de apus a Inelului - Silesia. Cum înaintau, ceața stranie a Canionului se rostogolea din el în valuri, agățându-se de gleznele lui Gwen.

"Nu mai suntem departe acum, Doamna mea," a venit o voce.

Gwen s-a uitat și la văzut pe Srog stând de cealaltă parte a ei, îmbrăcat în armura roșie distinctivă a Silesiei și flancat de câțiva dintre războinicii săi, toți îmbracați în cămășile lor roșii de zale și cizmele lor roșii. Gwen fusese mișcată de blândețea lui Srog față de ea, de loialitatea lui față de memoria tatălui său, de oferta lui de a se refugia în Silesia. Nu știa ce ar fi făcut ea și toți acești oameni dacă nu s-ar fi întâmplat asta. Chiar și acum ar fi fost în continuare blocați în Curtea Regelui, la mila trădării lui Gareth.

Srog era unul dintre cei mai onorabili oameni pe care-i întâlnise vreodată. Cu mii de soldați la dispoziția lui, având controlul faimoasei fortărețe a apusului, Srog nu avea nevoie să fie vasalul

nimănui. Dar el fusese vasalul tatălui ei. Fusese întotdeauna un echilibru delicat al puterii. Pe vremea bunicului ei, Silesia avusese nevoie de Curtea Regelui; pe vremea tatălui ei, mai puțin; și pe vremea ei, deloc. De fapt, cu coborârea Scutului și haosul din Curtea Regelui, ei erau cei care aveau nevoie de Silesia.

Desigur, Cavalerii de Argint și Legiunea erau cei mai buni războinici posibili - la fel cum erau mii dintre soldații care o însoțeau pe Gwen, care erau jumătate din armata regelui. Și totuși Srog, ca majoritatea altor nobili, ar fi putut pur și simplu să-și închidă porțile și să aibă grijă doar de ai lui.

În loc de asta, el o căutase pe Gwen, îi jurase credință și insistase să-i găzduiască pe toți. Fusese un act de bunătate pe care Gwen era hotărâtă ca, odată, într-o zi, cumva, să-l răsplătească. Bineînțeles, dacă supraviețuiau cu toții.

"Nu trebuie să te îngrijorezi," a spus ea blând, punând o mână pe mâna lui. "Vom mărșălui până la capătul pământului ca să intrăm în orașul tău. Suntem foarte norocoși pentru bunătatea ta în aceste vremuri dificile."

Srog a surâs. Un războinic de vârstă mijlocie cu prea multe linii săpate în fața sa de bătălii, cu păr roșu maroniu, cu o linie puternică a fălcii și fără barbă, Srog era un bărbat între bărbați, nu doar un nobil, ci un adevărat luptător.

"Pentru tatăl tău, aș merge prin foc," a răspuns el. "Nu este nevoie de mulțumiri. Este o mare onoare să fiu capabil să-mi plătesc datoria față de el în serviciul ficei sale. Până la urmă, a fost dorința lui ca tu să domnești. Deci, când mă supun ție acum, mă supun lui."

Aproape de Gwen mergeau și Kolk și Brom și în spatele lor era clinchetul constant a mii de pinteți, al săbiilor zdrăngănind în teci, al scuturilor care se frecau de armuri. Era o cacofonie enormă de sunet, îndreptându-se tot mai departe și mai departe spre nord de-a lungul marginii Canionului.

"Doamna mea," a spus Kolk, "sunt copleșit de vinovăție. Nu ar fi trebuit să-i lăsăm pe Thor, Reece și pe ceilalți să plece singuri în Imperiu. Mai mulți dintre noi ar fi trebuit să se ofere voluntari să meargă cu ei. Vina va fi a mea dacă li se va întâmpla ceva."

"A fost misiunea pe care și-au ales-o ei," a răspuns Gwen. "Era o misiune de onoare, Oricine era menit să meargă în ea, s-a dus. Vinovăția nu ajută pe nimeni."

"Și ce se va întâmpla dacă nu se întorc la timp cu Sabia?" a întrebat Srog. "Nu va mai fi mult până armata lui Andronisus va apărea la porțile noastre."

"Atunci ne vom opune lor," a spus Gwen cu încredere, aducându-și cât de mult curaj putea în voce, sperând să îi facă pe ceilalți să se simtă mai bine. A observat că ceilalți generali s-au întors și s-au uitat la ea.

"Ne vom apăra până la ultima lovitură," a adăugat. "Nu va exista retragere, nici capitulare."

A simțit că generalii erau impresionați. Și ea era impresioantă de propria voce, de puterea care se ridica în ea, surprinzându-se pe sine. Era puterea tatălui ei, a șapte generații de regi MacGill.

Cum și-au continuat marșul, drumul făcea o curbă abruptă spre stânga și, cum Gwen a dat colțul, s-a oprit din drum, rămasă fără suflare în fața priveliștii:

Silesia.

Gwen și-a amintit că tatăl ei a dus-o într-o călătorie aici când era mică. Era un loc care rămăsese de atunci în visele ei, un loc care atunci i s-a părut magic. Acum, văzându-l cu ochii unei femei adulte, tot o lăsa fără suflare.

Silesia era cel mai neobișnuit oraș pe care-l văzuse Gwen vreodată. Toate clădirile, toate fortificațiile, toată piatra - totul era clădit dintr-un roșu străvechi, strălucitor. Partea superioară a Silesiei, înaltă, verticală, plină de parapeti și de spire, era clădită pe sol, în timp ce partea inferioară era clădită în peretele Canionului. Cețurile rotitoare ale Canionului treceau peste ea acoperind-o, făcând roșul să strălucească și să sclipească în lumină și făcând-o să pară ca și cum era clădită în nori.

Fortificațiile ei se ridicau la treizeci și cinci de metri, încoronate de parapeti și sprijinite de un număr nesfârșit de ziduri. Locul era o fortăreață. Chiar dacă, cumva, o armată îi străpungea zidurile, tot trebuia să coboare în partea inferioară a orașului direct pe peretele Canionului și să lupte pe

marginea Canionului. Era în mod clar un război pe care nicio armată invadatoare nu ar fi vrut să îl ducă. De aceea acest oraș rezistase o mie de ani.

Oamenii ei s-au oprit și au căscat gura și Gwen putea simți că toți simțeau venerație.

Pentru prima dată în multă vreme, Gwen a simțit o senzație de optimism. Acesta era un loc unde puteau să stea departe de influența lui Gareth, un loc pe care-l puteau apăra. Un loc unde ea putea domni. Și, poate, doar poate, Regatul McGill putea să se ridice din nou.

Srog a stat acolo, cu mâinile în șolduri, privind la toate ca și cum își vedea propriul oraș pentru prima dată, cu ochii strălucind de mândrie.

"Bine ați venit la Silesia."

CAPITOLUL ȘASE

Thor a deschis ochii la ivirea zorilor și a văzut valurile bân­de ale oceanului ridicându-se în creste enorme, sclipind în lumina blândă a primului soare. Apa galben deschis a mării Tartuvian sclipea în ceața dimineții. Corabia se legăna tăcută pe apă, singurul sunet acela al valurilor lovindu-se de coca ei.

Thor s-a ridicat în picioare și a privit în jur. Ochii lui erau grei de epuizare - de fapt, nu se simțise niciodată așa de obosit în viața lui. Călătoriseră de zile întregi și totul aici, de această parte a lumii, se simțea diferit. Aerul era așa de plin de umiditate, temperatura atât de caldă, era ca și cum respirau într-o curgere constantă de apă. Îl făcea să se simtă încet, îi făcea membrele să se simtă grele. Simțea ca și cum ar fi ajuns la tărâmul verii.

Thor a privit în jur și a văzut că toți prietenii lui, care de obicei se trezeau înaintea zorilor, erau întinși pe punte dormind. Chiar și Krohn, care era întotdeauna treaz, dormea lângă el. Vremea tropicală grea îi afectase pe toți. Niciunul dintre ei nu se mai obosea să stea la cârmă - renunțaseră la asta de zile întregi. Nu avea niciun rost: pânzele lor erau întotdeauna întinse la maxim de un vânt dinspre vest și marea magică a acestui ocean le trăgea constant nava într-o singură direcție. Era ca și cum ar fi fost trași spre un anume loc, și au încercat de câteva ori să cârmească sau să schimbe drumul, dar nu avea niciun rost. Toți se resemnaseră să lase marea Tartuvian să-i ducă acolo unde vroia.

Nu era ca și cum ar fi știut unde în Imperiu să se ducă, s-a gândit Thor. Atât timp cât marea îi ducea la uscat, se gândea că va fi suficient de bine.

Krohn s-a trezit, scheunând, apoi s-a aplecat înainte și a lins fața lui Thor. Acesta a băgat mâna în sacul aproape gol și i-a dat lui Krohn ultima dintre bucățile de carne uscată. Spre surprinderea lui Thor, Krohn nu a luat-o din mâna lui, cum făcea de obicei. În loc de asya s-a uitat la ea, s-a uitat la sacul gol, apoi s-a uitat cu subînțeles la Thor. A ezitat să ia mâncarea și Thor și-a dat seama că Krohn nu vroia să ia ultima bucată.

Thor a fost mișcat de gest, dar a insistat, împingând carnea în gura prietenului său. El știa că vor rămâne în curând fără mâncare și s-a rugat să ajungă în curând la uscat. Nu avea nicio idee cât de mult mai putea dura călătoria. Dacă dura luni de zile? Ce vor mânca?

Soarele se ridica repede aici, devenind strălucitor și puternic prea devreme, și Thor s-a ridicat când ceața a început să dispară de pe apă și s-a dus la prova.

A stat acolo și a privit în zare, cu puntea legănându-se blând sub el și a privit cum ceața se împrăștia. A clipit, întrebându-se dacă avea vedenii, cum conturul unui țărm îndepărtat a apărut la orizont. Pulsul i-a crescut. Era pământ. Pământ adevărat!

Țăr­mul apărea să aibă cea mai neobișnuită formă: două peninsule lungi și înguste ieșeau în mare ca doi țepi ai unei furci și, pe măsură ce ceața s-a ridicat, Thor a privit în stânga și în dreapta și a văzut cu uimire două limbi de pământ de fiecare parte a lor, fiecare la circa cincizeci de metri distanță. Erau trași chiar pe mijlocul unui canal lung.

Thor a fluierat, iar frații săi de Legiune s-au trezit. Toți s-au ridicat în picioare și s-au grăbit lângă el, stând la prova, privind afară.

Toți stăteau acolo, rămași fără suflare din cauza priveliștii: țărmurile erau cele mai exotice pe care le văzuse vreodată, acoperite de o junglă deasă, copaci înalți agățați de marginea țărmului, așa de deși că era imposibil să vadă dincolo de ei. Thor a observant ferigi enorme, înalte de zece metri, aplecându-se peste apă; copaci galbeni și purpurii, care păreau să atingă cerul și peste tot erau zgomotele constante și străine ale animalelor, păsărilor, insectelor și a nu știa ce altceva, mârâind și strigând și cântând.

Thor a înghițit greu. Se simțea ca și cum ar fi intrat într-un impenetrabil regat al animalelor. Totul se simțea diferit aici, aerul mirosea diferit, străin. Nimic de aici nu amintea nici pe departe de Inel. Toți ceilalți membri ai Legiuni s-au întors și s-au uitat unul la altul, iar Thor putea vedea ezitarea din ochii lor. Toți se întrebau ce creaturi îi așteptau în interiorul acelei jungle.

Dar nu era ca și cum ar fi avut o alegere. Curentul i-a dus într-o singură direcție și în mod clar aici trebuiau să debarce pentru a intra pe teritoriul Imperiului.

"Aici!" a strigat O'Connor.

S-au grăbit pe partea pe care era O'Connor, cum se aplecase și arăta spre ceva din apă. Acolo, înotând pe lângă navă, era o insectă enormă, de un purpuriu luminos, lungă de peste trei metri, cu sute de picioare. Strălucea sub valuri, apoi s-a grăbit la suprafața apei. Cum a făcut-o, miile de mici aripioare au început să bâzâie și s-a ridicat chiar până deasupra apei. Apoi a revenit la a pluti la suprafață, apoi s-a scufundat dedesubt. Și apoi a repetat tot procesul.

Cum o priveau, brusc s-a ridicat mai sus în aer, la nivelul privirilor băieților, plutind, uitându-se la ei cu cei patru ochi verzi mari. A șuierat și toți au tresărit involuntar, ducând mâinile la săbii.

Elden a pășit înainte și a lovit spre ea. Dar până când sabia lui a ajuns în aer, ea era înapoi în apă.

Thor și ceilalți s-au prăbușit pe punte când, brusc, barca lor s-a oprit, înfingându-se în mal și zguduindu-i.

Inima lui Thor a bătut mai repede cum a privit sub bordaj. Sub ei era o plajă îngustă, alcătuită din mii de pietre mici și tăioase de o culoare purpuriu aprins.

Pământ. Reușiseră.

Elden a fost primul la ancoră și toți au ridicat-o și i-au dat drumul peste bordaj. Fiecare a coborât pe lanț sărind de pe el și aterizând pe țărm, Thor dându-i-l pe Krohn lui Elden.

Thor a oftat când picioarele i-au atins solul. Se simțea așa de bine să simtă pământ uscat și stabil sub picioare. Ar fi în regulă dacă nu ar mai călători vreodată cu o corabie.

Toți au apucat funiile și au tras corabia cât de mult au putut pe țărm.

"Crezi că marea o s-o miște?" a întrebat Reece, privind în sus la corabie.

Thor s-a uitat la ea; părea sigură pe nisip.

"Nu cu acea ancoră," a spus Elden.

"Marea nu o să o ia," a spus O'Connor. "Problema e dacă o să o ia altcineva."

Thor s-a uitat pentru ultima dată lung la corabie și și-a dat seama că prietenul său avea dreptate. Chiar dacă găseau sabia, era foarte posibil să se întoarcă la un țărm pustiu.

"Și atunci cum ne întoarcem?" a întrebat Conval?

Thor nu putea să nu simtă că la fiecare pas își ardeau punțile.

"Vom găsi un mod," a spus Thor, "Până la urmă, trebuie să fie și alte corăbii în Imperiu, nu?"

Thor a încercat să pară autoritar să își reasigure prietenii. Dar în interior nu era nici el atât de sigur. Această întreagă călătorie începea să se simtă tot mai periculoasă.

Ca unul, s-au întors și s-au uitat la junglă. Era un perete de frunze, cu doar întuneric în spatele său. Sunetele animalelor se ridicau într-o cacofonie peste tot în jurul său, atât de tare încât Thor abia se putea auzi gândind. Părea ca și cum fiecare animal din Imperiu țipa ca să îi întâmpine.

Sau ca să îi avertizeze.

*

Thor și ceilalți mergeau unul lângă altul, atenți, prin jungle tropicală deasă. Era dificil pentru Thor să se audă gândind, așa de persistente erau țipetele și urletele orchestrei de insecte și animale din jurul lor. Totuși, când privea în întunecimea frunzișului, nu le putea observa.

Krohn mergea lângă el, mârâind, cu blana ridicată pe spate. Thor nu-l văzuse niciodată atât de atent. S-a uitat la frații săi de arme și a văzut ca fiecare, ca și el, ținea o mână pe mânerul sabiei, toți foarte încordați.

Mergeau de ore întregi tot mai adânc în junglă, cu aerul devenind mai gros și mai fierbinte, mai umed, mai dificil de respirat. Urmaseră pista a ceea ce părea a fi o potecă, câteva ramuri rupte indicând spre poteca pe care grupul de oameni care sosise aici ar fi putut să o ia. Thor spera doar că era urma grupului care furase sabia.

A privit în sus uimit de natură: totul creștea enorm, la proporții epice, fiecare frunză la fel de mare care el. Se simțea ca o insectă într-o țară de giganți. A văzut ceva făcându-și drum pe sub unele dintre frunze, dar n-a putut să-și dea seama exact ce era. Avea un presentiment neplăcut că erau priviți.

Poteca din fața lor s-a terminat brusc într-un zid solid de frunze. Toți s-au oprit și s-au uitat unul la altul, nedumeriți.

"Dar o potecă nu poate pur și simplu să dispară!" a spus O'Connor cu exasperare.

"Nu a făcut-o," a spus Reece, examinând frunzele. "Jungla pur și simplu a crescut înapoi."

"Deci acum încotro?" a întrebat Conval?

Thor s-a întors și a privit în jur, întrebându-se același lucru. În fiecare direcție erau doar mai mult frunziș și nu părea să existe un alt drum. Thor începea să aibă o senzație neplăcută și s-a simțit tot mai pierdut.

Apoi a avut o idee.

"Krohn," a spus el, îngenunchind și șoptind în urechea lui, "Urcă-te în copacul acela. Uită-te pentru noi. Spune-ne în ce direcție să mergem."

Krohn s-a uitat în sus la el cu ochii săi blânzi și Thor a simțit că a înțeles.

Krohn a sprintat spre un copac enorm, cu trunchiul la fel de lat ca zece bărbați și, fără să ezite, a sărit pe el și și-a înfipt ghearele, urcând spre vârf. A urcat direct în sus, apoi a sărit pe una dintre cele mai înalte ramuri. S-a dus până la vârful ei și a privit în jur cu urechile ciulite. Thor a simțit întotdeauna că l-a înțeles, și acum simțea cu siguranță că o face.

Krohn s-a aplecat înapoi și a emis un sunet straniu, ca un tors din spatele gâtului, apoi s-a grăbit înapoi pe trunchi în jos și a zbughit-o într-o direcție. Băieții au schimbat o privire curioasă, apoi toți s-au întors și l-au urmat pe Krohn, îndreptându-se în acea parte a junglei, împingând din drum frunzele dese ca să poată merge.

După câteva minute, Thor a fost ușurat să vadă din nou cărarea, semnele de ramuri rupte și frunze desprinse arătând în ce direcție a mers grupul. Thor s-a aplecat și l-a mângâiat pe Krohn, sărutându-l pe cap.

"Nu știu ce am fi făcut fără el," a spus Reece.

"Nici eu," a răspuns Thor.

Krohn a tors, satisfăcut, mândru.

Cum au continuat mai departe în adâncul junglei, cotind și făcându-și loc, au ajuns la o porțiune cu frunze noi, cu flori peste tot în jurul lor, enorme, de dimensiunea lui Thor, izbucnind în toate culorile. Alți copaci aveau fructe de dimensiunea unor bolovani atârând de ramuri.

Toți s-au oprit uimiți cum Conval a mers către unul dintre fructele care strălucea roșu și a atins mâna să-l atingă.

Brusc, s-a auzit un mârâit jos.

Conval a dat înapoi și a apucat sabia, și ceilalți s-au uitat unul la altul, temători.

"Ce a fost asta?" a întrebat Conval?

"A venit dintr-acolo," a spus Reece, arătând cu mâna înspre o altă parte a junglei.

Toți s-au întors și s-au uitat. Dar Thor nu putea vedea decât frunze. Krohn a mârâit înapoi la sursa sunetului.

Sunetul s-a auzit mai tare, mai persistent și, în final, crengile au început să se miște. Thor și ceilalți au făcut un pas înapoi, trăgându-și săbiile, așteptându-se la ce era mai rău.

Ce a pășit înainte din junglă depășea chiar și cele mai rele așteptări ale lui Thor. Stând acolo în fața lor era o insectă enormă, de cinci ori de dimensiunea lui Thor, semănând cu o călugăriță, două picioare din spate, două picioare din față mai mici care atârnavă în aer și gheare mari la capetele lor. Corpul ei era un verde fosforescent, acoperit cu solzi, și avea mici aripi care bâzâiau și vibrau. Avea doi ochi deasupra capului și un al treilea pe vârful nasului. S-a întins și a revelat mai multe gheare ascunse sub gât, care vibrau ca și cum încercau să muște.

A stat acolo mult deasupra lor și o altă gheară a ieșit din stomacul ei, un braț lung și subțire ieșind în afară. Brusc, mai repede decât ar fi putut reacționa oricare dintre ei, s-a întins și l-a apucat pe O'Connor, cele trei gheare extinzându-se și înconjurându-i talia. L-a ridicat sus în aer ca și cum era o frunză.

O'Connor a încercat să lovească cu sabia, dar nu era suficient de rapid. Bestia l-a scuturat de câteva ori și apoi, brusc, a deschis gura, revelând rând după rând de dinți ascuțiți. L-a întors pe O'Connor pe o parte și a început să coboare capul spre el.

O'Connor a țipat la prezența unei morți instantanee și dureroase.

Thor a reacționat. Fără să se gândească, a pus o piatră în praștie a țintit și a trimis-o drept spre cel de-al treilea ochi al bestiei, cel din vârful nasului.

A fost o lovitură directă. Bestia a țipat, un zgomot infernal, suficient de tare să le spargă timpanele, apoi i-a dat drumul lui O'Connor care a căzut de-a berbeleacul și a aterizat cu o bufnitură pe solul moale al junglei.

Bestia înfuriată și-a îndreptat privirea spre Thor.

Thor știa că a sta și a lupta cu această creatură ar fi fără rost. Cel puțin unul dintre frații săi ar fi fost ucis și, probabil, și Krohn, și le-ar epuiza energia prețioasă. S-a gândit că probabil îi încălcase teritoriul și ca dacă ar fi plecat de acolo suficient de repede, ar fi putut să-i lase în pace.

"ALERGAȚI!" a strigat Thor.

S-au întors și au fugit - și bestia a început să-i urmărească.

Thor putea să audă zgomotul unghiilor ei înfingându-se prin frunzele dese chiar în spatele lor, tăind aerul, ratându-i capul cu doar câțiva pași. Frunze sfâșiate au zburat în aer și au aterizat înapoi pe ei. Toți fugeau ca unul și Thor a simțit că, dacă puteau câștiga suficientă distanță, puteau găsi un mod de a se adăposti. Dacă nu, atunci trebuiau să se lupte.

Dar Reece a alunecat brusc lângă el, împiedicându-se de o ramură, căzând cu fața înainte în frunziș, și Thor a știut că nu se va ridica la timp. Thor s-a oprit lângă el, și-a tras sabia și a stat între el și bestie.

"CONTINUAȚI SĂ ALRGAȚI!" a strigat Thor peste umăr celorlalți, cum a stat acolo gata să-l apere pe Reece.

Bestia s-a repezit la el țipând și și-a îndreptat ghearele spre fața lui Thor. El s-a ferit și, în același timp, a lovit cu sabia, iar animalul a scos un sunet oribil, cum Thor i-a tăiat una din gheare. Un lichid verde a curs peste Thor și el a privit cu groază cum bestia și-a crescut din nou gheara, la fel de repede cum o pierduse. Era ca și cum Thor nu o rănisese vreodată.

Thor a înghițit greu. Acesta era un animal imposibil de ucis. Și acum îl supărase.

Bestia a lovit în jos cu încă un braț care a apărut de undeva din altă parte de pe corpul său și l-a lovit pe Thor tare în coaste, trimițându-l la pământ într-un grup de copaci. Apoi a coborât o altă gheară spre el, și Thor știa că avea probleme.

Elden, O'Connor și gemenii s-au grăbit înainte și, cum bestia își cobora gheara spre Thor, O'Connor i-a tras o săgeată în gură, care i s-a înfipt în spatele gâtului, făcând-o să țipe. Elden și-a luat toporul de două mâini și l-a adus în jos pe spinarea ei, în timp ce Conven și Conval au aruncat fiecare câte o suliță, înfingându-i-o de fiecare parte a gâtului. Reece s-a ridicat din nou în picioare și și-a înfipt sabia în pântecul bestiei. Thor a sărit în sus și a lovit cu sabia în altul dintre brațele ei, tăindu-l. Și Krohn li s-a alăturat, înfingându-și dinții în gâtul ei.

Bestia țipa întruna, cum îi produsese mai multe răni decât Thor credea că era posibil. Pentru Thor era incredibil că stătea încă în picioare iar aripile continuau să bată. Pur și simplu animalul nu vroia să moară.

Toți au privit îngroziți cum, una după alta, bestia s-a întins și a scos sulițele și săbiile și toporul înfipte ea și, cum a făcut-o, rănilor sale s-au vindecat sub ochii lor.

Această bestie era imposibil de înfrânt.

S-a lăsat pe spate și a urlat și toți frații de Legiune ai lui Thor au privit șocați. Făcuseră tot ce se putuse și nici măcar nu o răniseră.

S-a pregătit să-i atace din nou, cu dinții ascuțiți ca niște lame și Thor și-a dat seama că nu mai aveau ce să facă, toți aveau să moară.

"DAȚI-VĂ DIN DRUM!" s-a auzit un țipăt brusc.

Vocea a venit din spatele lui Thor, și suna tânără. Thor s-a întors și a văzut un băiat, poate de unsprezece ani, alergând în spatele lor, transportând ce părea a fi o cană de apă. Băiatul a aruncat apa în sus peste fața animalului.

Bestia s-a lăsat pe spate și a țipat, cu aburi ridicându-i-se din față, ducându-și ghearele și sfâșiindu-și obrazul, ochii, capul. A țipat iar și iar, sunetul atât de tare încât Thor trebuia să-și țină mâinile peste urechi.

În final, bestia s-a întors și a fugit înapoi în junglă, pierzându-se în frunziș.

Toți s-au întors și s-au uitat la băiat cu un nou simțământ de uimire și apreciere. Îmbrăcat în zdrențe, cu păr șaten destul de lug și ochi inteligenți, verzi strălucitori, băiatul era acoperit de mizerie și arăta, judecând după picioarele goale și mâinile murdare, ca și cum ar fi locuit aici.

Thor nu fusese niciodată mai recunoscător cuiva.

"Armele nu vor răni bestia Gator," a spus băiatul, dând ochii peste cap. "Noroc pentru voi că am auzit țipetele și eram pe aproape. Dacă nu, ați fi fost morți până acum. Nu știți că nu trebuie să te confrunți niciodată cu o bestie Gator?"

Thor s-a uitat la prietenii săi, toți rămași fără cuvinte.

"Nu ne-am luptat cu ea," a spus Elden. "Ea s-a luptat cu noi."

"Ele nu se luptă cu tine," a spus băiatul, "decât dacă le încalci tu teritoriul."

"Ce-ar fi trebuit să facem?" a întrebat Reece.

"Ei bine, niciodată să nu le privești în ochi în primul rând," a spus băiatul. "Și dacă atacă, întinde-te cu fața în jos până te lasă în pace. Și, cel mai mult, nu încerca niciodată să fugi."

Thor a pășit înainte și a pus o mână pe umărul băiatului.

"Ne-ai salvat viețile," a spus el. "Îți datorăm mult."

Băiatul a dat din umeri.

"Nu arătați ca trupe Imperiale," a spus el. "Arătați ca și cum ați veni din altă parte de pe lume. Deci de ce nu v-aș ajuta? Păreți că semănați cu un grup care a trecut de la corabie acum câteva zile."

Thor și ceilalți au schimbat o privire și s-au întors spre băiat.

"Știi încotro s-a dus acest grup?" a întrebat Thor.

Băiatul a dat din umeri.

"Era un grup mare și căra o armă. Părea grea și era nevoie de toți ca să o care. I-am urmat zile întregi. Erau ușor de urmat. Se mișcau lent. Și erau neglijenți și, de asemenea, neatenți. Știu unde s-au dus, deși nu i-am urmărit mult dincolo de sat. Pot să vă duc acolo și să vă arăt direcția potrivită dacă vreți. Dar nu astăzi."

Ceilalți au schimbat o privire uimită.

"De ce nu?" a întrebat Thor.

"Noaptea se lasă în doar câteva ore. Nu puteți sta afară după lăsarea întunericului. doar

"Dar de ce?" a întrebat Reece.

Băiatul s-a uitat la el ca și cum era nebun.

"Gândacii etha," a spus el.

Thor a pășit înainte și s-a uitat la băiat. Îl plăcuse imediat. Era inteligent, cinstit, fără frică și avea o inimă bună.

"Știi un loc unde putem să ne adăpostim pentru noapte?"

Băiatul s-a uitat înapoi la Thor, apoi a dat din umeri, arătând nesigur. A stat acolo gândindu-se.

"Nu cred că ar trebui să o fac," a zis. "Bunicul o să se supere."

Krohn a ieșit brusc din spatele lui Thor și a mers spre băiat, iar ochii băiatului s-au aprins, încântați.

"Aaahh!" a exclamat băiatul.

Krohn l-a lins pe față iar și iar, și băiatul a chicotit încântat și a întins mâna și l-a mângâiat pe cap. Apoi băiatul a îngenuncheat, și-a coborât sulița și l-a îmbrățișat pe Krohn. Acesta părea să îl îmbrățișeze și el înapoi, iar băiatul a râs isteric.

"Care e numele lui?" a întrebat băiatul. "Ce este?"

"Numele lui este Krohn," a spus Thor zâmbind. "E un leopard alb, ceva rar. Vine de pe cealaltă parte a oceanului. Din Inel. De unde suntem noi. Îi place de tine."

Băiatul l-a sărutat pe Krohn de câteva ori și în final s-a ridicat și a privit spre Thor.

"Ei bine," a spus băiatul încercând să se hotărască, "cred că pot să vă aduc la noi în sat. Sper că bunicul nu o să fie prea supărat. Dacă o face, aveți ghinion. Urmați-mă. Trebuie să ne grăbim. În curând va fi noapte."

Băiatul s-a întors și și-a făcut loc rapid prin junglă, iar Thor și ceilalți l-au urmat. Thor era uimit de dexteritatea băiatului, de cât de bine cunoștea jungla. Era greu să țină pasul cu el.

"Oamenii vin din când în când pe aici," a spus băiatul. "Oceanul, marea, îi duc exact în golf. Unii oameni vin de pe mare și e o scurtătură în drum spre alte locuri. Majoritatea lor nu reușesc. Îi mănâncă câte ceva de prin junglă. Voi ați fost norocoși. Sunt lucruri mult mai rele aici decât bestia Gator."

Thor a înghițit greu.

"Mai rele decât asta? Cum ar fi?"

Băiatul a clatinat din cap, continuând să meargă

"Nu vrei să știi. Am văzut lucruri destul de oribile pe aici."

"De cât timp ești aici?" a întrebat Thor curios.

"Toată viața," a spus băiatul. "Bunicul ne-a mutat aici când eram mic."

"Dar de ce aici, în acest loc? Cu siguranță trebuie să existe locuri mai ospitaliere."

"Nu cunoști Imperiul, nu-i așa?" a întrebat băiatul. "Soldații sunt peste tot. Nu-i așa de ușor să te dai din drumul lor. Dacă ne prind veodată, ne iau sclavi. Ei vin rareori aici totuși - nu atât de adânc în junglă."

Cum și-au făcut drum printr-un petec foarte des de frunziș, Thor a întins mâna să dea la o parte o frunză din drum, dar băiatul s-a întors și i-a împins mâna lui Thor, urlând:

"NU ATINGE AIA!"

Toți s-au oprit și Thor s-a uitat la frunza pe care aproape că o atinsese. Era mare și galbenă și părea destul de inocentă.

Băiatul a întins bățul și i-a întins ușor vârful. Cum a făcut-o, frunza s-a înfășurat brusc în jurul bățului, incredibil de rapid, și s-a auzit un șuierat cum vârful bățului s-a evaporat.

Thor era șocat.

"Asta e o frunză de rankle," a zis băiatul. "Otravă. Dacă o atingeai, acum nu mai aveai mâna."

Thor a privit în jurul lor la tot frunzișul cu un nou respect. S-a minunat cât de norocoși au fost să îl întâlnească pe acest băiat.

Și-au continuat drumul, Thor ținându-și mâinile aproape de corp, cum făceau și ceilalți. Încercau să fie mai atenți la fiecare loc unde păseau.

"Stați aproape unul de altul și urmați-mi exact pașii," a spus băiatul. "Nu atingeți nimic. Nu încercați să mâncați aceste fructe. Și nici nu mirosiți acele flori - decât dacă vreți să leșinați."

"Hei, ce-i aia?" a întrebat O'Connor, întorcându-se și uitându-se la un fruct enorm care atârna de o creangă, lung și îngust, de un galben strălucitor. O'Connor a făcut un pas către el, întinzând mâna.

"Nu!" a urlat băiatul.

Dar era prea târziu. Cum a atins-o, pământul le-a fugit de sub picioare tuturor și Thor s-a simțit cum alunecă, căzând pe un deal plin de nămol și apă. Erau prinși într-o alunecare de teren și nu puteau să se oprească.

Toți au țipat cum au alunecat în nămol, sute de picioare, drept în adâncurile negre ale junglei.

CAPITOLUL ȘAPTE

Erec stătea pe cal, respirând greu, pregătindu-se să-i atace pe cei două sute de soldați din fața lui. Se luptase cu vitejie și reușise să doboare prima sută - dar acum umerii lui erau slăbiți și îi tremurau mâinile. Minte lui era pregătită să lupte pentru totdeauna - și totuși, nu știa cât timp o va urma și corpul său. Totuși, va lupta din răputeri, la fel cum o făcuse întreaga viață, și va lăsa ursita să ia acea decizie pentru el.

Erec a strigat și a îmboldit calul necunoscut pe care-l furase de la unul dintre oponentii săi și s-a repezit spre soldați.

Ei s-au repezit spre el, răspunzând strigătului său singuratic cu strigătele lor feroce. Mult sânge se vărsase deja pe acest câmp și, în mod clar, nimeni nu avea să plece fără ca cealaltă parte să fie moartă.

Cum a șarjat, Erec a scos de la brâu un cuțit de aruncat, a țintit și l-a aruncat spre soldatul din fruntea celorlalți. A fost o aruncare perfectă, înfigându-i-se în gât, iar soldatul și-a dus mâinile la gât, scăpând frâiele, și a căzut de pe cal. După cum sperase Erec, a căzut înaintea picioarelor celorlalți cai, făcându-i pe câțiva să se împiedice de el și trimițându-i grămadă la pământ.

Erec și-a ridicat cu o mână sulita, scutul cu cealaltă, și-a coborât apărătoarea coifului peste față și a șarjat din răputeri. Va șarja această armată cât de repede și de puternic putea, va lua ce lovituri vor fi și va tăia o linie prin mijlocul ei.

Erec a urlat când a atacat grupul. Toți anii de lupte în turniruri l-au ajutat mult, și și-a folosit măiastru sulita lungă pentru a doborî un soldat după altul, trântindu-i pe toți la pământ. S-a ghemuit și, cu cealaltă mână, s-a acoperit cu scutul; a simțit o ploaie de lovituri căzând asupra lui, asupra scutului, asupra armurii, din toate direcțiile. Era lovit de săbii și topoare și măciuci, o furtună de metal, și Erec s-a rugat ca armura să-i reziste. Și-a ținut strâns sulita, eliminând cât de mulți soldați a putut pe când șarja, tăindu-și drum prin marele grup.

Erec n-a încetinit și, după circa un minut de călărit, a străpuns în final de cealaltă parte, la loc liber, după ce tăia o potecă de distrugere chiar prin mijlocul grupului de soldați. Doborâse cel puțin o duzină de soldați - dar suferise pentru asta. Respira greu, corpul îl durea, sunetul metalului lovit încă îi zăngănea în urechi. Se simțea ca și cum ar fi trecut printr-o mașină de tocat. S-a uitat în jos și a văzut că era acoperit cu sânge; din fericire, nu simțea nicio rană majoră. Păreau să fie zgârieturi și tăieturi minore.

Erec a călărit într-un cerc larg, venind înapoi, pregătindu-se să înfrunte din nou armata. Și ei se întorseseră, pregătindu-se să-l atace din nou. Erec era mândru de victoriile sale de până acum, dar începea să-i fie greu să-și recapete suflul, și știa că încă o trecere prin grup ar putea să-i fie fatală. Totuși, s-a pregătit să șarjeze din nou, nefiind niciodată dispus să dea înapoi de la luptă.

Un strigăt neobișnuit s-a ridicat brusc din spatele armatei, și la început Erec a fost confuz să vadă un contingent de soldați atacând din spate. Dar apoi a recunoscut armura, și inima i-a crescut în piept: era prietenul său apropiat din rândul Cavalerilor de Argint, Brandt, împreună cu Ducele și duzini dintre oamenii săi. Inima lui Erec s-a strâns când a observat-o pe Alistair printre ei. Îi ceruse să rămână în siguranța castelului, iar ea nu-l ascultase. Pentru asta, o iubea mai mult decât ar fi putut spune.

Oamenii Ducelui au atacat din spate cu un strigăt feroce de luptă, provocând haos. Jumătate din armată s-a întors să li se opună și s-au întâlnit cu un mare zăngănit de metal, Brandt conducându-i cu securea lui de două mâini. A îndreptat-o spre soldatul din frunte, tăindu-i capul, apoi și-a rotit securea în jur în aceeași mișcare și a înfipt-o în pieptul altui bărbat.

Erec, inspirat, și-a simțit forțele revenind: a profitat de haos și a șarjat spre cealaltă jumătate a armatei. Cum galopa, s-a aplecat și a ridicat o sulită înfiptă în pământ, s-a dat pe spate și a aruncat-

o cu forța a zece bărbați. Sulița a trecut prin gâtul unui soldat și a continuat să zboare, înfigându-se în pieptul altuia.

Apoi Erec și-a ridicat sabia sus și a coborât-o asupra primului soldat pe care l-a întâlnit, tăindu-i în jumătate coada măciucii, apoi rotind-o și tăindu-i capul bărbatului.

Erec a continuat să lupte, aruncându-se în grupul de bărbați cu toată energia care-i rămăsese, împungând, blocând, parând, atacând toți soldații care-l copleșeau din toate părțile. Alternativ ridica scutul, blocând lovitură după lovitură, și ataca; în câteva momente, toți soldații veneau spre el, duzini întregi, atacându-l din fiecare direcție.

A omorât mai mulți decât putea număra, dar erau pur și simplu prea mulți, chiar și cu oamenii Ducelui ținându-i ocupați pe cei din spate. Unul dintre ei a strecurat o lovitură cu măciuca prin apărarea lui Erec, lovindu-l în spinare, între omoplați; Erec a strigat de durere când bila de metal cu țepi i-a aterizat pe coloană. A căzut de pe cal, la pământ, impactul tăindu-i răsuflarea.

Dar nu s-a dat bătut. Instinctele lui au preluat controlul și a avut prezența de spirit să se rostogolească imediat, să-și ridice scutul și să blocheze o lovitură care venea spre capul său. Apoi a parat cu sabia, tăindu-i mâna bărbatului.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.